

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

2015. április 30.
VI. évfolyam 4. szám

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	4
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	5
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	7
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	10
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	18
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	18
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	18
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	19
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	21
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	23
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	26
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	28
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	28
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	28
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	29
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	29
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	29

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 39

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....	39
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....	42
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI.....	43
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	43
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	43
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	43
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	45
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	45
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	45
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	46

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

3. A Sofiyski gradski sad (Bulgária) által 2014. december 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-554/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Lehetővé teszik-e a 2008/909/IB kerethatározat rendelkezései, hogy a végrehajtó állam az átszállításra irányuló eljárásban az alábbiak szerint mérsékelje a kibocsátó állam által kiszabott „szabadságvesztés” büntetés időtartamát az e büntetés kibocsátó állambeli letöltésének ideje alatt végzett munka miatt:

A) A büntetés mérséklése a végrehajtó állam jogának a büntetés végrehajtására [a kerethatározat] 17. cikkének (1) bekezdése alapján történő alkalmazásának következménye. Lehetővé teszi-e az említett rendelkezés, hogy a végrehajtó államnak a büntetés végrehajtására vonatkozó jogát már az átszállításra irányuló eljárásban alkalmazzák olyan körülményekre tekintettel, amelyek azon időszakban következtek be, amelyben az elítélt a kibocsátó állam joghatósága alá tartozott (mégpedig a kibocsátó állam büntetés-végrehajtási intézetében foganatosított fogvatartás ideje alatt folytatott munkavégzésre tekintettel)?

B) A büntetés mérséklésére [a kerethatározat] 17. cikkének (2) bekezdése szerinti beszámítás alapján kerül sor. Lehetővé teszi-e az említett rendelkezés a kibocsátó állam nemzeti jogában meghatározott fogvatartási időtartamnál hosszabb időszak beszámítását, ha a végrehajtó állam jogát alkalmazzák, és ezáltal jogilag újraértékelik a kibocsátó államban bekövetkezett körülményeket (mégpedig a kibocsátó állam büntetés-végrehajtási intézetében folytatott munkavégzést)?

2) Amennyiben a kerethatározat említett vagy egyéb rendelkezései alkalmazandók a büntetés taglalt mérséklésére, tájékoztatni kell-e erről a kibocsátó államot, ha kifejezetten kérte ezt, és vonatkozása esetén meg kell-e szüntetni az átszállításra irányuló eljárást? A tájékoztatási kötelezettség fennállása esetén hogyan kell a tájékoztatást elvégezni – általánosan és elvontan az alkalmazandó jogra vonatkozóan vagy a konkrét elítélt esetében az adott bíróság által elvégzendő konkrét mérséklésre vonatkozóan?

Kiegészítő kérdés

Amennyiben az Európai Unió Bírósága azt állapítja meg, hogy a 2008/909/IB kerethatározat 17. cikke (1) és (2) bekezdésének rendelkezései nem teszik lehetővé, hogy a végrehajtó állam a nemzeti joga alapján mérsékelje a büntetést (a kibocsátó államban végzett munka miatt), úgy összhangban áll-e az európai joggal a nemzeti bíróság arra vonatkozó döntése, hogy mégis alkalmazza a nemzeti jogát, mert az kedvezőbb, mint a 2008/909/IB kerethatározat 17. cikke?

4. A Sofiyski gradski sad (Bulgária) által 2014. december 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-614/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Sérti-e az uniós jogot (az EUMSZ 267. cikknek a Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikkével, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. és 48. cikkével összefüggésben értelmezett második

bekezdését vagy más alkalmazandó rendelkezéseket) az, ha az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalt követően folytatja az eljárást, és határozatot hoz az ügy érdemében anélkül, hogy kizárná magát az ügy elintézéséből; a kizárás indoka az lenne, hogy a bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben ismertette az ügy érdemére vonatkozó ideiglenes álláspontját (abban a tekintetben, hogy egy bizonyos tényállást megállapítottak és egy bizonyos jogszabályt e tényállásra alkalmazandónak tekintett)?

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés feltevésére annak feltételezése mellett kerül sor, hogy a tényállásnak és az alkalmazandó jognak az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztése érdekében való megállapítása során tiszteletben tartották a felek bizonyítékok előterjesztéséhez és védelemhez való jogának védelmét szolgáló valamennyi eljárásjogi rendelkezést.

2) Amennyiben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre az a válasz, hogy jogszerű az eljárás folytatása, úgy sérti-e az uniós jogot az, ha:

A. a bíróság a végleges határozatában teljes mértékben, változtatás nélkül megismétli az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben általa megállapítottakat, és e ténybeli és jogi megoldások tekintetében elutasítja új bizonyítékok előterjesztését és a felek meghallgatását; a bíróság gyakorlatilag csak olyan kérdések vonatkozásában fogadna el új bizonyítékot és hallgatná meg a feleket, amelyeket az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben nem tekintett megállapítottak?

B. a bíróság valamennyi jelentőséggel bíró kérdés tekintetében új bizonyítást vesz fel és meghallgatja a feleket, beleértve azokat a kérdéseket is, amelyekkel kapcsolatban már ismertette álláspontját az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben, és végleges határozatában azt a végleges álláspontját ismerteti, amely valamennyi benyújtott bizonyítékon alapul, és amelyet a felek valamennyi érvének megvitatását követően alakított ki, függetlenül attól, hogy a bizonyítékokat az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztése előtt vagy az előzetes döntés meghozatalát követően terjesztették-e elő, és az érveket előtte vagy utána adták-e elő?

3) Amennyiben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre az a válasz, hogy az uniós joggal összeegyeztethető az eljárás folytatása, úgy összeegyeztethető-e az uniós joggal az, ha a bíróság úgy dönt, hogy nem folytatja az alapeljárást, hanem elfogultság miatt kizárja magát az ügy elintézéséből, mert az eljárás folytatása sértené a felek és az igazságszolgáltatás érdekei védelmének magasabb szintjét biztosító nemzeti jogot; mégpedig ha az a kizárás oka, hogy

A. a bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében, végleges határozatának meghozatala előtt ismertette az eljárásra vonatkozó ideiglenes álláspontját, ami az uniós jog értelmében megengedett ugyan, a nemzeti jog értelmében azonban nem;

B. a bíróság a végleges álláspontját két jogi aktusban, nem pedig egyben alakítja ki (azt feltételezve, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem ideiglenes, hanem végleges álláspontot tartalmaz), ami az uniós jog értelmében megengedett ugyan, a nemzeti jog értelmében azonban nem?

Gazdasági ügyszak

5. A Tribunale di Udine (Olaszország) által 2014. november 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-546/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében és a 2006/112/EK tanácsi irányelvben foglalt, valamint a Bíróság által a C-132/06. sz. ügyben 2008. július 17-én hozott ítéletben, a C-174/07. sz. ügyben 2008. december 11-én hozott ítéletben és a C-500/10. sz. ügyben 2012. március 29-én hozott ítéletben már értelmezett elveket és jogszabályi rendelkezéseket, hogy azokkal összeegyeztethetetlen egy olyan belső jogszabályi rendelkezés (és így a jelen ügyet illetően a csőd-eljárásról szóló törvény 162. és 182b. cikkének olyan értelmezése), amely szerint elfogadható egy olyan egyezsége irányuló javaslat, amely az adós vagyonának az állam héá-ra vonatkozó követelése pusztán részleges megfizetésével történő felszámolásáról rendelkezik, amennyiben nem alkalmazzák

az adóügyi egyezség eszközét, és e tartozás tekintetében csődeljárás keretében történő rendezés esetén – a független szakértő megállapítása alapján és a Tribunale által lefolytatott hivatalos vizsgálat eredményeként – sem várható nagyobb összegű kielégítés?

6. A Handelsgericht Wien (Ausztria) által 2014. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-612/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikke (Kártalanításhoz való jog) szerinti kártalanításhoz való jogot, hogy annak esetében általánosságban jellemezhető kártérítéshez való jogról vagy kötbérről vagy büntető kártérítéshez való jogról („punitive damage”) vagy teljesítési és szavatossági jellegű jogról van szó, vagy sui generis jogról?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a kártalanításnak a 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 12. cikke (További kártalanítás) (1) bekezdésének második mondata szerinti levonását, hogy e levonásra csak az utast az üzemeltető légitársasággal szemben megillető további kártalanításból kerülhet sor, vagy az utast az utazásszervezővel szemben megillető további kártalanításból is?
- 3) Úgy kell-e értelmezni az utasnak a 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 12. cikke (További kártalanítás) szerinti további kártalanításhoz való jogát, hogy az a légi járat késése esetén a nemzeti jog alapján nyújtandó árcsökkentéshez való jogot (szavatosság) is magában foglalja?
- 4) Levonható-e (12. cikk) az üzemeltető légitársaság által a 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikke (Kártalanításhoz való jog) alapján a légi járat késése miatt adandó kártalanításból az utazásszervező által a nemzeti jog alapján az utasnak ugyanazon késés miatt nyújtott árcsökkentés (szavatosság) és/vagy kártalanítás?
- 5) Amennyiben lehetőség van a levonásra: minden esetben elvégezheti-e azt a légitársaság, vagy az attól függ, hogy a nemzeti jog mennyiben teszi lehetővé azt, vagy a nemzeti bíróság mennyiben tekinti helyénvalónak azt?
- 6) Amennyiben a nemzeti jog irányadó, vagy a nemzeti bíróságnak mérlegelésen alapuló határozatot kell hoznia: a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításnak csak a kényelmetlenséget és az utas által a késés miatt elszenvedett idővesztést vagy a vagyoni károkat is meg kell-e térítenie?

Munkaügyi ügyek

5. A Tribunal Superior de Justicia de Madrid, Sección 3 de lo Social (Spanyolország) által 2014. december 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-596/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e tekinteni, hogy a határozott ideig tartó munkaszerződés megszüntetése miatti végkielégítés az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által kötött keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja szerinti munkafeltételek közé tartozik?
- 2) Amennyiben az említett végkielégítés a munkafeltételek részét képezi, annak a munkavállalónak, aki a munkáltató és a munkavállaló által közvetlenül létesített, határozott időre létrejött munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkezik, ahol a szerződés megszűnését olyan objektív feltételekhez kötik, mint valamely meghatározott időpont elérése, meghatározott feladat elvégzése vagy meghatározott esemény bekövetkezése, azonos végkielégítésben kell-e részesülnie az objektív okok miatt megszűnő, határozatlan idejű munkaszerződéssel foglalkoztatott, összehasonlítható munkavállalóval a munkaszerződés megszűnésekor?

3) Ha a határozott időre alkalmazott munkavállaló ugyanarra a végkielégítésre jogosult, mint amely a határozatlan időre alkalmazott munkavállalót a szerződés objektív okok miatt történő megszűnésekor illeti meg, úgy kell-e értelmezni, hogy az Estatuto de los Trabajadores (a munkavállalók jogállásáról szóló törvény) 49. cikke (1) bekezdésének c) pontja megfelelő módon ültette át az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelvet, vagy hátrányos megkülönböztetést alkalmaz, illetve az irányelvvel ellentétes, és sérti annak célját és hatékony érvényesülését?

4) Mivel nincs objektív ok arra, hogy a helyettesítést ellátó munkavállalókat megfosszák a határozott idejű szerződés megszüntetése miatti végkielégítéshez való jogtól, hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e, ha a munkavállalók jogállásáról szóló törvény különbséget tesz e munkavállalók munkafeltételei között, nemcsak a határozatlan időre alkalmazott munkavállalókkal szemben, hanem egyéb, határozott idejű munkavállalók tekintetében is?

6. A Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid (Spanyolország) által 2015. január 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-16/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodással, és ezáltal alkalmazhatatlan-e a Ley 55/2003, de 16 de diciembre, del Estatuto Marco del Personal Estatutario de los Servicios de Salud (az egészségügyi szolgálatoknál dolgozó közalkalmazottak jogállásáról szóló, 2003. december 16-i 55/2003 törvény; a továbbiakban: kerettörvény) 9. cikkének (3) bekezdése, amiatt, hogy kedvez az egymást követő, kiegészítő jellegű kinevezések alkalmazásából eredő visszaéléseknek, mivel:

- a) nem határoz meg maximális összigazgatási időtartamot az egymást követő, kiegészítő jellegű kinevezések tekintetében, sem ezek megújítására vonatkozóan maximális számot,
- b) a közigazgatási szerv mérlegelésére bízta a strukturális jellegű álláshelyek létrehozására vonatkozó döntést, amikor ugyanazon feladatok ellátására két éves időszakon belül – összesen legalább 12 hónapnyi időtartamra szóló – több mint két kinevezésre kerül sor,
- c) lehetővé teszi a kiegészítő jellegű kinevezéseket annak előírása nélkül, hogy e kinevezésekbe belefoglalják az azok alapjául szolgáló időszakos, konjunkturális vagy rendkívüli jellegű, konkrét objektív okokat?

2) Ellentétes-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodással, és ezáltal alkalmazhatatlan-e a Madridi Autonóm Közösség Gazdasági és Költségvetési Tanácsának 2013. január 28-i rendelete 11. cikkének (7) bekezdése, amely úgy rendelkezik, hogy „a kinevezés lejártakor minden esetben meg kell szüntetni a jogviszonyt, és a jogviszony időtartamára vonatkozóan bérelszámolást kell végezni, ideértve azokat az eseteket is, amelyekben ugyanazon kinevezett javára folytatólagosan újabb kinevezésre kerülne sor”, függetlenül attól, hogy a kinevezés alapjául szolgáló, és a keretmegállapodás 3. szakaszának (1) bekezdésében írt konkrét objektív ok megszűnt-e?

3) Összhangban áll-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás céljával a Ley 55/2003, de 16 de diciembre, del Estatuto Marco del Personal Estatutario de los Servicios de Salud (az egészségügyi szolgálatoknál dolgozó közalkalmazottak jogállásáról szóló, 2003. december 16-i 55/2003 törvény) 9. cikke (3) bekezdésének azon értelmezése, amely szerint úgy kell tekinteni, hogy amikor ugyanazon feladatok ellátására két éves időszakon belül – összesen legalább 12 hónapnyi időtartamra szóló – több mint két kinevezésre kerül sor, akkor a központ személyzeti állományán belül strukturális jellegű álláshelyet kell létrehozni, aminek során a kiegészítő jellegű kinevezéssel rendelkező munkavállaló ideiglenes jelleggel kinevezetté válik?

4) Összhangban áll-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodásban elismert hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével a kisegítő jellegű munkaszerződéssel rendelkező munkavállalók tekintetében előírt végkielégítéssel azonos végkielégítés alkalmazása a kisegítő jellegű ideiglenes szerződéses alkalmazottakra, a két jogi helyzet alapvető azonosságára, valamint arra való tekintettel, hogy nem lenne értelme annak, hogy az ugyanazon vállalkozásnál (a Madridi Egészségügyi Szolgálatnál) ugyanazon feladatok ellátására és ugyanazon konjunkturális igényre tekintettel alkalmazott, azonos képesítéssel rendelkező munkavállalók tekintetében eltérő bánásmódot alkalmazzanak a jogviszonyuk megszűnésekor, olyan nyilvánvaló ok fennállása nélkül, amely akadályát képezné a határozott idejű szerződések hátrányos megkülönböztetés elkerülése érdekében történő összehasonlításának?

Polgári ügyszak

19. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2014. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-559/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell e értelmezni a Brüsszel I. rendelet 34. cikkének 1. pontját, hogy a külföldi határozat elismerésére irányuló eljárás keretében azon személyek jogainak megsértése, akik peres félként nem vesznek részt az alapeljárásban, indokolhatja az említett Brüsszel I. rendelet 34. cikkének 1. pontjában foglalt közrendi záradék alkalmazását, és a külföldi határozat elismerésének megtagadását annyiban, amennyiben az olyan személyeket érint, akik peres félként nem vesznek részt az alapeljárásban?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell e értelmezni a Charta 47. cikkét, hogy az abban foglalt tisztességes eljáráshoz való jog lehetővé teszi, hogy az ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló eljárásban olyan személy vagyoni jogait korlátozzák, aki nem vett részt az eljárásban, amennyiben biztosítják, hogy bármely személy, akit az ideiglenes intézkedést elrendelő határozat érint, bármikor kérheti a bíróságtól a bírósági határozat módosítását vagy hatályon kívül helyezését, miközben a felperesek feladata marad, hogy az érdekelteket a határozatról tájékoztassák?

20. A Cour d'appel de Paris (Franciaország) által 2014. december 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-567/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A Szerződés 81. cikkének (azóta az Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. cikkének) rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan hasznosítási szerződés érvényesítése, amely a szabadalmak érvénytelenítése esetén díjfizetési kötelezettséget ír elő a hasznosító számára pusztán az engedély alá eső szabadalmakhoz kapcsolódó jogok hasznosítása alapján?

21. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2014. december 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-572/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikkének 3. pontja értelmében vett „jogellenes károkozás[ból], jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekmény[ből]” fakadó igénynek minősül-e az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti „méltányos díj[...].”

megfizetéséhez való, az osztrák jog alapján adathordozókat belföldön kereskedelmi céllal, visszterhesen elsőként forgalomba hozó vállalkozásokkal szemben fennálló jog?

22. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2014. december 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-582/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv – a továbbiakban: adatvédelmi irányelv – 2. cikkének a) pontját, hogy a szolgáltató által az internetes honlapjának felkeresésével összefüggésben tárolt internetprotokoll-cím (IP-cím) a szolgáltató számára már akkor is személyes adatot képez, ha valamely harmadik személy (a jelen ügyben: a hozzáférés-szolgáltató) rendelkezik az érintett azonosításához szükséges pluszinformációval?

2) Ellentétes-e az adatvédelmi irányelv 7. cikkének f) pontjával az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely szerint a szolgáltató csak akkor gyűjtheti és használhatja fel a felhasználó személyes adatait annak beleegyezése nélkül, ha ez az elektronikus médium adott felhasználó általi konkrét igénybevételének lehetővé tételéhez és elszámolásához szükséges, és amely szerint az elektronikus médium általános működőképessége biztosításának célja nem indokolhatja a felhasználást a konkrét használat befejeztét követően?

23. A Korkein oikeus (Finnország) által 2014. december 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-605/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 44/2001/EK tanácsi rendelet 22. cikkének 1. pontját, hogy az olyan ügy esetében, amelyben valamely ingatlan társtulajdonosainak egy része a közös tulajdon megszüntetése céljából a dolog értékesítésének elrendelését és az értékesítés lebonyolítására megbízott kijelölését kéri, a 22. cikk 1. pontja értelmében vett olyan eljárásról van szó, amelynek tárgya ingatlanon fennálló dologi jog?

24. A Supreme Court (Írország) által 2014. december 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-613/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) a) Amennyiben magánjogi szerződés értelmében valamely fél köteles az építési termékekről szóló (89/106/EGK) irányelv rendelkezései alapján az Európai Bizottság által adott felhatalmazás szerint készített európai szabvány végrehajtásaként elfogadott valamely nemzeti szabványnak megfelelően előállított terméket leszállítani, az említett szabvány értelmezése tárgyában lehet-e az EUMSZ 267. cikk szerint az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordulni?

b) Az 1. kérdés a) pontjára adott igenlő válasz esetén, az EN13242:2002 szerint az említett szabványnak való megfelelést vagy annak megsértését csak a CEN (Comité Européen de Normalisation, Európai Szabványügyi Bizottság) által elfogadott, az EN13242:2002 szabványban hivatkozott (nem felhatalmazáson alapuló) szabványoknak megfelelő vizsgálattal bizonyítva lehet-e megállapítani, oly módon, hogy az ilyen vizsgálatokat az előállítás és/vagy leszállítás idején végzik el; vagy a szabvány megsértését (és ennek megfelelően a szerződés megszegését) később lefolytatott vizsgálatokkal bizonyítva is meg lehet állapítani, ha az ilyen vizsgálatok eredménye

logikailag a szabvány megsértését bizonyítja?

2) Az építési termékekről szóló irányelv értelmében az Európai Bizottság által adott felhatalmazás alapján kibocsátott európai szabványnak megfelelően előállított termékkel kapcsolatos szerződészegésre irányuló magánjogi kereset elbírálása során a nemzeti bíróság köteles-e mellőzni a kereskedelmi minőségre és a rendeltetésnek való megfelelésre vagy minőségre vonatkozó feltételeket is tartalmazó nemzeti jog rendelkezéseinek alkalmazását azon az alapon, hogy vagy a törvényi feltételek, vagy azok alkalmazása olyan szabványokat hoz létre, illetve olyan műszaki előírásokat vagy követelményeket állapít meg, amelyeket a műszaki szabványokról szóló (98/34/EK) irányelv rendelkezéseinek megfelelően nem jelentettek be?

3) Az EN13242:2002 szabványnak megfelelően előállított termék tekintetében a kereskedelmi minőségre vagy a használhatóságra vonatkozó (a felek közötti szerződés részét képező, a felek által nem módosított és nem mellőzött törvényi) feltétel megsértéséből állítólagosan felmerülő magánjogi szerződészegésre irányuló kereset elbírálása során a nemzeti bíróság köteles-e vélelmezni a termék kereskedelmi minőségét és rendeltetésnek megfelelő használhatóságát, és ha igen, ez a vélelem csak azzal dönthető-e meg, ha az EN13242:2002 szabványban meghatározott vizsgálatokkal és protokollokkal összhangban, a termék leszállítása idején elvégzett vizsgálatokkal bizonyítást nyer, hogy a termék nem felel meg az EN13242:2002 szabványnak?

4) A mind az 1. kérdés a) pontjára, mind pedig a 3. kérdésre adott igenlő válaszok esetén, a kőanyagalmazatoknak az EN13242:2002 szabvány által vagy az alapján előírt teljes kéntartalmára vonatkozó határértéket – többek között – azért írták-e elő, hogy a kereskedelmi minőségre és használhatóságra vonatkozóan bármiféle vélelmet megalapozzon?

5) A mind az 1. kérdés a) pontjára, mind pedig a 3. kérdésre adott igenlő válaszok esetén, bizonyítani kell-e azt, hogy a termék rendelkezett a „CE” jelöléssel ahhoz, hogy az EN13242:2002 szabvány ZA. mellékletében és/vagy az építési termékekről szóló (89/106/EGK) irányelv 4. cikkében megállapított vélelemre lehessen hivatkozni?

25. A Gerechtshof Amsterdam (Hollandia) által 2015. január 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-5/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a jogvédelmi biztosítással kapcsolatos törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1987. június 22-i 87/344/EGK tanácsi irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „eljárás [helyesen: közigazgatási eljárás]” fogalmát, hogy e fogalomba beletartozik az a CIZ [Centrum Indicatiestelling Zorg (kezelésjavaslat-tevő központ)] előtti, panasszal kapcsolatos eljárás, amelyben az a személy, akinek javaslattételi kérelmét a CIZ elutasította, a CIZ-hez új határozat meghozatala iránti kérelmet tartalmazó panaszt nyújt be?

26. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2015. január 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-12/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001/EK rendelet 5. cikkének 3. pontját, hogy az a „hely[...], ahol a káresemény bekövetkezett”, azon tagállambeli helynek tekinthető, ahol a kár bekövetkezett, ha ez a kár kizárólag olyan vagyoni kárból áll, amely olyan jogellenes magatartást közvetlen következménye, amely valamely másik tagállamban valósult meg?

2) Amennyiben az 1. kérdésre adott válasz igenlő:

a) A nemzeti bíróságoknak a 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontja szerinti joghatóságuk vizsgálata során milyen mérce vagy milyen szempontok szerint kell megállapítaniuk, hogy a jelen ügyben

valamely jogellenes magatartás közvetlen következményeként bekövetkezett vagyoni kárról („eredeti vagyoni kárról” vagy „közvetlen vagyoni kárról”) van-e szó, vagy olyan vagyoni kárról, amely valamely másik helyen bekövetkezett első kár következtében következett be, illetve olyan kárról, amely valamely máshol bekövetkezett kárból ered („közvetett kárról” vagy „származtatott vagyoni kárról”)?

b) A nemzeti bíróságoknak a 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontja szerinti joghatóságuk vizsgálata során milyen mérce vagy milyen szempontok szerint kell megállapítaniuk, hogy a jelen ügyben hol következett be vagy tekinthető bekövetkezettnek a vagyoni kár, legyen szó akár közvetlen, akár származtatott vagyoni kárról?

3) Amennyiben az 1. kérdésre adott válasz igenlő: úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendeletet, hogy a nemzeti bíróságok, amelyeknek mérlegelniük kell, hogy az említett rendelet alapján rendelkeznek-e joghatósággal a jelen ügyben, kötelesek a felperes, illetve a kérelmező által ezzel összefüggésben előadottakból kiindulni értékelésük során, vagy úgy, hogy e bíróságoknak azt is értékelniük kell, amit az alperes kifejtett ezen előadottak megkérdőjelezése érdekében?

Közigazgatási ügyszak

68. Az Ustavno sodišče (Szlovénia) által 2014. november 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-526/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) a) Tekintettel arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összhangban az állami támogatások területén az Európai Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik, és hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkével összhangban a Bizottság hatáskörrel rendelkezik az állami támogatások területén történő döntéshozatalra, a bankokról szóló közleményt – annak konkrét jogkövetkezményeit illetően – úgy kell-e értelmezni, hogy az kötelező erővel bír azon tagállamok tekintetében, amelyek a gazdaságban bekövetkezett komoly zavart a hitelintézeteknek nyújtott állami támogatással kívánják megszüntetni, ha az ilyen támogatás állandó jellegű, és nem vonható vissza könnyen?
- b) Összeegyeztethetetlen-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107., 108. és 109. cikkével a bankokról szóló közlemény 40–46. pontja – amely pontok az erkölcsi kockázat mérlegelése alapján a támogatás legszükségesebb minimumra szorítása céljából a nemzeti gazdaságban bekövetkezett komoly zavar megszüntetésére irányuló állami támogatások nyújtásának lehetőségét a tőke, a hibridtőke és az alárendelt kölcsön megszüntetésére és/vagy a hibrid tőkeinstrumentumok, valamint a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok tőkévé történő átalakítására irányuló kötelezettség teljesítésétől teszik függővé –, amennyiben azok túllépik a Bizottságnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés állami támogatásokra vonatkozó, fenti rendelkezéseiben meghatározott hatáskörét?
- c) A második kérdésre adott nemleges válasz esetén, összeegyeztethető-e a bankokról szóló közlemény 40–46. pontja – amely pontok az állami támogatások nyújtásának lehetőségét a tőke megszüntetésére és/vagy a tőkévé történő átalakításra irányuló kötelezettség teljesítésétől teszik függővé – az uniós jog által meghatározott bizalomvédelem elvével, amennyiben ez a kötelezettség a bankokról szóló közlemény közzétételét megelőzően kibocsátott olyan részvényekre (tőke), hibrid tőkeinstrumentumokra és hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírokra irányul, amelyeket a kibocsátásuk időpontjában kizárólag a bank csődje esetén lehetett ellentételezés nélkül teljesen vagy részben leírni?
- d) A második kérdésre adott nemleges és a harmadik kérdésre adott igenlő válasz esetén összeegyeztethető-e az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkének (1) bekezdésében előírt, tulajdonhoz való joggal a bankokról szóló közlemény 40–46. pontja, amely pontok az állami támogatások nyújtásának lehetőségét a tőke, a hibridtőke és a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok törlesztésére és/vagy a hibrid tőkeinstrumentumok, valamint a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok tőkévé történő átalakítására irányuló kötelezettség teljesítésétől teszik

függővé az adós vagyonának felszámolására irányuló, olyan bírósági eljárás keretében lefolytatandó fizetéseképtelenségi eljárás megindítása és lefolytatása nélkül, amelyben az alárendelt értékpapírok tulajdonosai félként vehetnek részt az eljárásban?

- e) A második kérdésre adott nemleges, valamint a harmadik és a negyedik kérdésre adott igenlő válasz esetén összeegyeztethetetlen-e a bankokról szóló közlemény 40–46. pontja – amely pontok az állami támogatások nyújtásának lehetőségét a tőke, a hibridtőke és a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok törlesztésére és/vagy a hibrid tőkeinstrumentumok, valamint a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok tőkévé történő átalakítására irányuló kötelezettség teljesítésétől teszik függővé – a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint tőkéjük fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében az Európai Unió működéséről szóló szerződés 54. cikkének második bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 2012. október 25-i 2012/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 29., 34., 35. és 40–42. cikkével, amennyiben ezen intézkedések végrehajtásához a részvénytársaság alapvető tőkéjének a részvénytársaság közgyűlésének határozata helyett az illetékes közigazgatási szerv határozatán alapuló leszállítása és/vagy felemelése szükséges?
- f) Tekintettel a bankokról szóló közlemény 19. pontjára – különösen az alapvető jogok tiszteletben tartásának e pontban előírt követelményére –, 20. pontjára, valamint a hibridtőkének és a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapíroknak az állami támogatás nyújtását megelőző átalakítására vagy leírására vonatkozó elv betartása kötelezettségének a közlemény 43. és 44. pontjában foglalt megerősítésére, értelmezhető-e úgy a közlemény, hogy ezen intézkedés nem kötelezi a gazdaságban bekövetkezett komoly zavart a hitelintézeteknek nyújtott állami támogatás révén megszüntetni szándékozó tagállamokat arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikke (3) bekezdésének b) pontján alapuló állami támogatás nyújtásának feltételeként vezessék be az említett átalakítás vagy leírás végrehajtásának kötelezettségét, vagyis hogy az állami támogatás elfogadásához elegendő, ha az átalakításra vagy leírásra pusztán arányosan kerül sor?

2) A [2001/24/EK] irányelv 2. cikkének hetedik francia bekezdése értelmezhető-e úgy, hogy a reorganizációs intézkedésekbe beletartoznak a bankokról szóló közlemény 40–46. pontjában foglalt, részvényesekre és alárendelt hitelezőkre vonatkozó teherviselési intézkedések is (az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok, a hibridtőke és a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok leírása, valamint a hibrid tőkeinstrumentumok és a hitelviszonyt megtestesítő alárendelt értékpapírok tőkévé való átalakítása)?

69. A Supreme Court (Írország) által 2014. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-560/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az uniós jogban a „meghallgatáshoz való jog” megköveteli-e azt, hogy a 2004/83/EK tanácsi irányelv (1) szerinti kiegészítő védelmet kérelmező személynek biztosítsák e kérelmével összefüggésben a tárgyalást, beleértve a tanúidőzésre és a tanúk kikérdezésére vonatkozó jogot, ha a kérelmet olyan körülmények között terjesztették elő, ahol az érintett tagállam két külön és egymást követő eljárást alkalmaz a menedékjog iránti, illetve a kiegészítő védelem iránti kérelmek vizsgálatára?

70. A Rechtbank Noord Holland (Hollandia) által 2014. december 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-571/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Semmis-e az 1472/2006/EK rendelet a Vietnamban székhellyel rendelkező (C)-re és a Kínai Népköztársaságban székhellyel rendelkező (F)-re vonatkozó részében a 384/96/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának és 9. cikke (5) bekezdésének megsértése miatt azért, mert a Bizottság nem vizsgálta az előzőekben említett exportáló termelők által benyújtott piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaitélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmeket?

2) Semmis-e az 1472/2006 rendelet az első kérdésben említett termelőkre vonatkozó részében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértése miatt azért, mert a Bizottság nem döntött a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül?

3) Semmis-e az 1472/2006 rendelet a Vietnamban székhellyel rendelkező, a (B) részét képező (A)-ra és a Kínai Népköztársaságban székhellyel rendelkező, az (E) részét képező (D)-re vonatkozó részében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértése miatt azért, mert a Bizottság nem döntött a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül?

71. A Sąd Najwyższy (Lengyelország) által 2014. december 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-574/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ] 107. cikket az [EUSZ] 4. cikk (3) bekezdésével és a 2007. szeptember 25-i bizottsági határozat 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben, hogy abban az esetben, ha az Európai Bizottság a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősít valamely állami támogatást, a nemzeti bíróság nem vizsgálhatja, hogy a megengedett állami támogatásnak tekintett nemzeti rendelkezések összhangban állnak-e a meg nem térülő költségekkel kapcsolatos állami támogatások elemzésének módszeréről szóló bizottsági közleményben (a továbbiakban: meg nem térülő költségek módszere) szereplő feltevésekkel?

2) Úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ] 107. cikket az [EUSZ] 4. cikk (3) bekezdésével és a 2007. szeptember 25-i európai bizottsági határozat 4. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben a meg nem térülő költségek módszerének 3.3. és 4.2. pontjára is figyelemmel, hogy az Európai Bizottság által a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősített állami támogatási program végrehajtása során azon feltevés mellett kerül sor a meg nem térülő költségek éves kiigazítására a csoporthoz tartozó termelők tekintetében, hogy kizárólag a termelőnek az Európai Bizottság által megvizsgált jogi aktus mellékleteiben rögzített állapot szerinti csoport-hovatartozása bír jelentőséggel, vagy minden évben, amikor sor kerül a meg nem térülő költségek kiigazítására, meg kell vizsgálni, hogy a meg nem térülő költségekkel kapcsolatos állami támogatási program kedvezményezettje ebben az időszakban ténylegesen ahhoz a csoporthoz tartozik-e, amelyhez a támogatási programban részt vevő többi termelő is?

72. A Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgium) által 2014. december 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-578/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a WIB92 2000. és 2001. adóévre alkalmazandó változata 198. cikkének 10. pontja az anya- és leányvállalatokról szóló, 1990. július 23-i irányelv (90/435/EGK tanácsi irányelv) 4. cikkének (2) bekezdésével annyiban, amennyiben úgy rendelkezik, hogy a kamatok nem vehetők figyelembe

működési költségként a 202–204. cikk alapján elszámolható azon osztalékok összegének megfelelő összeghatárig, amelyekben valamely társaság olyan részesedések után részesül, amelyeket átruházásuk időpontjában nem tartott fenn legalább egy egyéves megszakítás nélküli időszakra, minek körében nem áll fenn különbség aszerint, hogy az említett kamatterhek összefüggésben állnak-e azon részesedéssel (illetve annak finanszírozásával), amelyből a mentesíthető osztalékok származnak?

2) Az anya- és leányvállalatokról szóló, 1990. július 23-i irányelv (90/435/EGK tanácsi irányelv) 1. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, a család vagy a visszaélés megakadályozásához szükséges rendelkezésnek minősül-e a WIB92 2000. és 2001. adóévre alkalmazandó változata 198. cikkének 10. pontja, és ha igen, túllépi-e ebben az esetben a WIB92 198. cikkének 10. pontja az ilyen jellegű család vagy visszaélés megakadályozásához szükséges mértéket annyiban, amennyiben úgy rendelkezik, hogy a kamatok nem vehetők figyelembe működési költségként a 202–204. cikk alapján elszámolható azon osztalékok összegének megfelelő összeghatárig, amelyekben valamely társaság olyan részesedések után részesül, amelyeket átruházásuk időpontjában nem tartott fenn legalább egy egyéves megszakítás nélküli időszakra, minek körében nem áll fenn különbség aszerint, hogy az említett kamatterhek összefüggésben állnak-e azon részesedéssel (illetve annak finanszírozásával), amelyből a mentesíthető osztalékok származnak?

73. A Verwaltungsgericht Berlin (Németország) által 2014. december 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-580/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Sérti-e az arányosság elvét a 2003/87 irányelv 16. cikke (3) bekezdésének második mondatában foglalt szabályozás, amely szerint a többletkibocsátási bírság mértéke minden egyes, az üzemeltető vagy a légitársaság-üzemeltető által át nem adott kibocsátási egységeknek megfelelő szén-dioxid-tonnaegyenérték után 100 euró?

74. A Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2014. december 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-583/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 18. cikkét, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint e tagállamban a közúti forgalomban kizárólag az említett tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek vehetnek részt, és az ugyanezen tagállam illetőségével rendelkező, az uniós jog értelmében nem munkavállaló személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezet által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó tagállami szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírsággal?

2) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 20. cikk (2) bekezdés a) pontját, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely előírja, hogy főszabály szerint e tagállamban a közúti forgalomban kizárólag az említett tagállam által kiadott hatósági engedéllyel és jelzéssel rendelkező gépjárművek vehetnek részt, és az ugyanezen tagállam illetőségével rendelkező, az uniós jog értelmében nem munkavállaló személynek, aki e szabály alóli mentességre kíván hivatkozni

azon az alapon, hogy valamely más tagállamban székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezet által a rendelkezésére bocsátott gépjárművet használ, rendőrségi ellenőrzés során a helyszínen tudnia kell igazolni, hogy megfelel a szóban forgó tagállami szabályozásban előírt feltételeknek, ellenkező esetben azonnal mentesülési lehetőség nélküli bírságot szabnak ki rá, melynek összege megegyezik a nyilvántartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazandó bírságéval?

75. A Curtea de Apel Cluj (Románia) által 2014. december 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-585/14. – C-588/14. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 9/2012. sz. törvényben foglalt rendelkezések és az e törvényben szabályozott adó tárgyának fényében úgy kell-e tekinteni, hogy az EUMSZ 110. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az Európai Unió valamely tagállama olyan, az Európai Unió egy másik államából származó gépjárművek nyilvántartásba vételekor alkalmazandó, szennyezőanyag-kibocsátás utáni adót vezet be, amely nem alkalmazandó az olyan belföldi gépjárművek tulajdonjoga átruházásának nyilvántartásba vételekor, amelyek tekintetében ilyen vagy valamely hasonló adót már megfizettek, amennyiben e maradványadónak a belföldi piacon jelen lévő gépjárművek értékében foglalt összege alacsonyabb, mint az új adó?

2) A 9/2012. sz. törvényben foglalt rendelkezések és az e törvényben szabályozott adó tárgyának fényében úgy kell-e tekinteni, hogy az EUMSZ 110. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az Európai Unió valamely tagállama olyan, az Európai Unió egy másik államából származó gépjárművek nyilvántartásba vételekor alkalmazandó, szennyezőanyag-kibocsátás utáni adót vezet be, amelyet a belföldi gépjárművekre vonatkozóan kizárólag a tulajdonjog átruházásakor kell megfizetni, és ami azzal a következménnyel jár, hogy egy külföldi gépjármű az adó megfizetésének hiányában nem használható, míg egy belföldi gépjármű az adó megfizetése nélkül időben korlátlanul használható egészen addig, amíg tulajdonjoga esetleges átruházására az új tulajdonos ezt követő nyilvántartásba vételével sor nem kerül?

76. A High Court of Justice (England and Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) által 2014. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-592/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A kozmetikai termékekről szóló, 2009. november 30-i 1223/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy megtiltja az olyan kozmetikai termékek forgalomba hozatalát, amelyek olyan összetevőket vagy összetevő-kombinációkat tartalmaznak, amelyeket az Európai Unión kívül, harmadik országok jogszabályi vagy szabályozási követelményeinek való megfelelés érdekében állatkísérletek alapján határoztak meg, hogy az ezeket az összetevőket tartalmazó kozmetikai termékeket azokban az országokban forgalmazzák?

2) Az 1. kérdésre adandó válasz függ-e:

a) attól, hogy a rendelet 10. cikke szerint annak igazolására végzett biztonsági értékelés, hogy a kozmetikai termék biztonságos az emberi egészségre, mielőtt a közösségi piacon elérhetővé tennék, felhasználja-e az Európai Unión kívül elvégzett állatkísérletekből származó adatokat;

b) attól, hogy a harmadik országok jogszabályi vagy szabályozási követelményei a kozmetikai

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

termékek biztonságára vonatkoznak-e;

c) attól, hogy ésszerűen előrelátható volt-e, amikor valamely összetevőt az EU-n kívül állatkísérletnek vetett alá, hogy valaki az adott összetevőt tartalmazó valamely kozmetikai terméket megpróbálhatja valamikor a Közösségben forgalomba hozni; és/vagy

d) bármely más tényezőtől, és ha igen, milyen tényezőtől?”

77. A Vestre Landsret (Dánia) által 2014. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-593/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az EK 48. cikkel összefüggésben értelmezett EK 43. cikkel (jelenleg az EUMSZ 54. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 49. cikkel) ellentétes-e az, ha valamely tagállam nem teszi lehetővé valamely belföldi illetőségű társaság részére a kamatjövedelem adómentességét akkor, ha az ugyanazon cégcsoporthoz tartozó, valamely másik tagállambeli illetőségű kapcsolt vállalkozás nem jogosult adólevonásra a megfelelő kamatköltség tekintetében az utóbbi tagállam alultőkésítés esetén korlátozott kamatlevonásról szóló (a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló) szabályai alapján, noha a tagállam lehetővé teszi a belföldi illetőségű társaság részére a kamatjövedelem adómentességét olyan esetekben, amikor az ugyanazon csoporthoz tartozó, ugyanazon tagállambeli illetőségű kapcsolt vállalkozás nem jogosult adólevonásra a megfelelő kamatköltség tekintetében az alultőkésítés esetén korlátozott kamatlevonásról szóló (a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló) nemzeti szabályok alapján?

78. A Tribunalul Sibiu (Románia) által 2014. december 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-608/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az uniós jog által az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikke, 21. cikkének (1) bekezdése, 24. cikkének (1) és (2) bekezdése, 34. cikke, valamint 52. cikke révén garantált szociális védelmet, a kiskorúak jogait, az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés elvét, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló n. 883/2004/EK rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját, és 4. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétesek azok a nemzeti rendelkezések, amelyek – objektív és ésszerű indok nélkül – korlátozzák a gyermekgondozási ellátás összegét a gyermek születésének, nem pedig fogamzásának időpontja alapján, jöllehet a megfogant gyermek, amennyiben élve és életképesen születik, létező gyermeknek minősül?

2) A 111/2010. sz. törvényrendelet az azonos helyzetben lévő személyek, azaz a 2010. december 31-ig fogant és született, valamint a 2010. december 31-ig fogant, de azt követően megszületett gyermekek tekintetében megkülönböztető jellegű intézkedést vezet-e be?

79. A Tribunalul Sibiu (Románia) által 2014. december 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-609/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 110. cikkének, az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének, az Európai Unió Alapjogi Chartája 17., 20. és 21. cikkének a rendelkezéseit, valamint a jogbiztonságnak és a non reformatio in peiusnak az uniós jogból és a

Bíróság ítélkezési gyakorlatából adódó elvét, hogy azokkal ellentétes az olyan szabályozás, mint a 9/2013. sz. OUG?

80. A Retten i Glostrup (Dánia) által 2014. december 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-611/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól[, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról] szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [(„Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”)] úgy értelmezendő-e, hogy azzal ellentétes a dán Markedsføringsloven 3. §-ában meghatározott nemzeti szabályozás, amely tiltja a megtévesztő forgalmazási gyakorlatot a vásárlásra való felhívással kapcsolatban is, azonban sem a 3. §-ában, sem a jogszabály más részében nem utal az irányelv 7. cikkének (1) bekezdéséből eredő korlátozásokra, amelyek szerint figyelembe kell venni, hogy valamely forgalmazási gyakorlat a körülményektől függően az átlagfogyasztó tájékozott ügyleti döntéséhez szükséges jelentős információkat hallgat-e el, valamint a 7. cikk (3) bekezdéséből eredő korlátozásokra, amely szerint figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az alkalmazott kommunikációs eszköz időben és térben akadályokat támaszt?
- 2) A tisztességtelen piaci gyakorlatokról szóló irányelv 6. cikke úgy értelmezendő-e, hogy – ha a kereskedő egy folyamatos előfizetés teljes árát úgy tünteti fel, hogy a fogyasztónak folyamatos havidíjat és folyamatos hathónapos díjat is kell fizetnie – megtévesztő gyakorlatnak minősül-e, ha a havidíjat különösen kiemelik a forgalmazási gyakorlatban, míg a hathónapos díjat teljesen kihagyják, vagy csak kevésbé észrevehető módon tüntetik fel?
- 3) Az irányelv 6. cikke úgy értelmezendő-e, hogy – ha a kereskedő egy folyamatos előfizetés teljes árát úgy tünteti fel, hogy a fogyasztónak folyamatos havidíjat és folyamatos hathónapos díjat is kell fizetnie – az irányelv 7. cikke szerinti megtévesztő mulasztásnak minősül-e, ha a havidíjat különösen kiemelik a forgalmazási gyakorlatban, míg a hathónapos díjat teljesen kihagyják, vagy csak kevésbé észrevehető módon tüntetik fel?
- 4) Annak eldöntésekor, hogy valamely forgalmazási gyakorlat a 2. és 3. kérdésben leírt helyzetben félrevezetőnek minősül-e, figyelembe kell-e venni, hogy a fent említett forgalmazási gyakorlat:
 - a) feltünteti az előfizetés teljes árát a hűségidő alatt, ideértve a hathónapos díjat is,
és/vagy
 - b) hirdetések vagy az interneten való közzététel révén történik, ahol hivatkoznak a kereskedő internetes oldalára, ahol is a hathónapos díj és/vagy az előfizetés teljes díja a hathónapos díjjal együtt fel van tüntetve?
- 5) Van-e jelentősége a 2. és 3. kérdésre adandó válasz szempontjából annak, ha a marketingtevékenység televíziós hirdetés formájában valósul meg?
- 6) Az irányelv 7. cikkének (4) bekezdése a vásárlásra való felhívásban lényeges információk kimerítő felsorolását tartalmazza-e?
- 7) Amennyiben a 6. kérdésre igenlő válasz adandó, az irányelv 7. cikkének (1) és (2) bekezdése szerinti megtévesztő forgalmazási gyakorlatnak tekintendő-e, ha például a termék árának bizonyos – de nem valamennyi – összetevőjére vonatkozóan további információt adnak?

81. A First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Egyesült Királyság) által 2014. december 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-607/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A közös hozzáadottérték-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő, a Bíróság Sparekassernes Datacenter (SDC) ítéletben (C-2/95, ECLI:EU:C:1997:278; EBHT 1997., I-3017. o.) kifejtett értelmezése szerinti héamentességre tekintettel, melyek az annak meghatározása során alkalmazandó releváns elvek, hogy a (jelen ügyben nyújtott szolgáltatáshoz hasonló) „bank- és hitelkártya kezelési szolgáltatás” a hivatkozott ítélet 66. pontja értelmében „pénzmozgással jár, és változást eredményez a jogi és pénzügyi helyzetben”?

2) Főszabály szerint milyen tényezők különböztetik meg a) azt a szolgáltatást, amely olyan pénzügyi információ rendelkezésre bocsátásából áll, amely nélkül nem történhet kifizetés, amely viszont nem tartozik az adómentesség alá (a Nordea Pankki Suomi Oyj ítélethez [C-350/10, ECLI:EU:C:2011:532; EBHT 2011., I-7359. o.] hasonlóan), attól az b) adatkezelési szolgáltatástól, amely gyakorlatilag pénzmozgást eredményez, és amelyet a Bíróság ezért olyannak minősített, hogy az az adómentesség hatálya alá tartozhat (az SDC-ítélet 66. pontjához hasonlóan)?

3) Különösen, és a bank- és hitelkártyakezelési szolgáltatásokkal összefüggésben:

a) Alkalmazandó-e az adómentesség olyan szolgáltatásokra, amelyek eredménye pénzmozgás, de amelyek nem tartalmazzák azt a feladatot, hogy megterheljenek valamely számlát, és ennek megfelelően jóváírást végezzenek valamely másik számlán?

b) Az adómentességre való jogosultság függ-e attól, hogy a szolgáltatás nyújtója maga szerzi meg közvetlenül az engedélyezési kódokat a kártyabirtokos bankjától, vagy ettől eltérően, a külső pénzügyi szolgáltató bankján keresztül szerzi meg ezeket a kódokat?

82. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2015. január 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-4/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 148. cikkének c) pontjában szereplő „közösségi feldolgozók” fogalmát a passzív feldolgozási eljárás gazdasági feltételeinek vizsgálata keretében, hogy az a feldolgozási művelet során nem közösségi áruként feldolgozott árukkal azonos alapanyagok és félkész termékek közösségi gyártóit is magában foglalja?

83. A Cour de cassation (Franciaország) által 2015. január 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-13/15. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5–9. cikkének rendelkezései akadályát képezik-e annak, hogy az átlagfogyasztó döntésére gyakorolt lehetséges hatásuktól függetlenül, minden körülmények között tilosnak minősüljenek az olyan árengedmények, amelyeket nem a jogszabályban rögzített meghatározás szerinti referenciaárhoz képest számítanak ki?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

1. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. február 5-i ítélete (Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Miguel M. (C-627/13), Thi Bich Ngoc Nguyen, Nadine Schönherr (C-2/14) elleni büntetőeljárások²

A kábítószer-prekurzorokról szóló, 2004. február 11-i 273/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, illetőleg a kábítószer-prekurzoroknak a Közösség és harmadik országok közötti kereskedelme nyomon követésére vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2004. december 22-i 111/2005/EK tanácsi rendelet 2. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a 2006. december 12-i 1901/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke 2. pontjának meghatározása szerinti gyógyszert mint olyat még abban az esetben sem lehet „jegyzékben szereplő anyagnak” minősíteni, ha az a 273/2004 rendelet I. mellékletében, valamint a 111/2005 rendelet mellékletében szereplő olyan anyagot tartalmaz, amely könnyen felhasználható, közvetlenül alkalmazható, illetve gazdaságilag megvalósítható eszközökkel kinyerhető.

Gazdasági ügyszak

18. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. január 28-i ítélete (a Handelsgericht Wien [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Harald Kolassa kontra Barclays Bank plc (C-375/13. sz. ügy)³

1) *A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 15. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy – az alapügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között – az a felperes, aki fogyasztóként bemutatóra szóló kötvényt vásárolt egy szakmai tevékenységet folytató harmadik személytől anélkül, hogy szerződéskötésre került volna sor e fogyasztó és a kötvény kibocsátója között – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, nem hivatkozhat erre a rendelkezésre az e kibocsátóval szemben a kölcsönfeltételeken, valamint a tájékoztatási és ellenőrzési követelmények megsértésén, továbbá a tájékoztatóért való felelősségen alapuló kereset benyújtása céljából.*

2) *A 44/2001 rendelet 5. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy – az alapügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között – az a felperes, aki bemutatóra szóló kötvényt vásárolt egy harmadik személytől anélkül, hogy a kötvény kibocsátója szabadon kötelezettséget vállalt volna e felperes felé – aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, nem hivatkozhat az e rendelkezésben előírt joghatósági szabályra az e kibocsátóval szemben a kölcsönfeltételeken, valamint a tájékoztatási és ellenőrzési követelmények megsértésén, továbbá a tájékoztatóért való felelősségen alapuló kereset benyújtása céljából.*

3) *A 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés alkalmazható egy olyan keresetre, amely valamely igazolás kibocsátójának az ezen igazolásra vonatkozó tájékoztató okán, valamint az e kibocsátót terhelő egyéb törvényes tájékoztatási kötelezettségek megsértése okán fennálló felelőssége megállapítására irányul, amennyiben e felelősség nem az e rendelet 5. cikkének 1. pontja értelmében vett szerződéssel kapcsolatos ügyek közé tartozik. Ugyanezen 5. cikk 3. pontjának értelmében a felperes lakóhelye szerinti bíróságok a káresemény bekövetkeztenek jogcímén joghatósággal rendelkeznek az ilyen kereset ügyében eljárni, különösen akkor, ha az említett kár közvetlenül e felperesnek az e bíróságok illetékességi területén székhellyel rendelkező banknál vezetett bankszámláján következik be.*

2 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 3. sz., Büntető ügyszak, 1. sz. alatt.

3 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Gazdasági ügyszak, 30. sz. alatt.

4) A 44/2001 rendelet szerinti joghatóság-vizsgálat keretében nem kell átfogó bizonyítási eljárást lefolytatni azon vitatott tényekkel kapcsolatban, amelyek mind a joghatóság kérdése, mind az érvényesített igény fennállása szempontjából relevánsak. Mindazonáltal a nemzeti bíróság a rendelkezésére álló összes információra figyelemmel vizsgálhatja joghatóságát, adott esetben az alperes kifogásait is beleértve.

Munkaügyi ügyszak

16. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. január 15-i ítélete (a Centrale Raad van Beroep [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank kontra L. F. Evans (C-179/13. sz. ügy)⁴

Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, és a 2006. december 18-i 1992/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 2. cikkét e rendelet 16. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az olyan időszak vonatkozásában, amelynek során valamely tagállam állampolgárát egy harmadik államnak a valamely olyan tagállam területén található konzuli képviselete alkalmazta, amelynek ő nem állampolgára, de lakosa, ezen állampolgár e rendelkezés értelmében nem tartozik valamely tagállam jogszabályainak a hatálya alá, ha a lakóhelye szerinti tagállamnak a konzuli kapcsolatokról szóló, 1963. április 24-én Bécsben kötött bécsi egyezmény 71. cikkének 2. bekezdése alapján elfogadott szabályozása szerint az említett állampolgár nem biztosított a nemzeti szociális biztonsági rendszerben.

17. A Bíróság (második tanács) 2015. január 21-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Georg Felber kontra Bundesministerin für Unterricht, Kunst und Kultur (C-529/13. sz. ügy)⁵

A foglalkoztatás és munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és (2) bekezdésének a) pontját, valamint 6. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely kizárja a köztisztviselő által 18. életévének betöltését megelőzően teljesített tanulmányi idők beszámítását a nyugdíjjogosultság megszerzése és az öregségi nyugdíj összegének kiszámítása céljából, amennyiben egyrészt e szabályozás jogszerű foglalkoztatáspolitikai és munkaerő-piaci céllal objektív és ésszerű módon igazolható, másrészt e cél eléréséhez megfelelő és szükséges eszköznek tekinthető.

18. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a Curtea de Appel Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Vasiliki Balazs kontra Casa Județeană de Pensii Cluj (C-401/13), Casa Județeană de Pensii Cluj kontra Attila Balazs (C-432/13)⁶

Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2006. december 18-i 1992/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 7. cikke (2) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan kétoldalú megállapodás, amely az egyik részes államnak a másik részes állam területén politikai menekült jogállást szerzett állampolgárai részére nyújtott társadalombiztosítási ellátásokra vonatkozik, és amelyet akkor kötöttek, amikor az egyik részes állam még nem volt az Unió tagja, továbbá amely nem szerepel e rendelet III.

4 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Munkaügyi ügyszak, 30. sz. alatt.

5 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 2. sz., Munkaügyi ügyszak, 4. sz. alatt.

6 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Munkaügyi ügyszak, 55. sz. alatt.

mellékletében, már nem alkalmazható a származási államukba a kétoldalú megállapodás megkötése és az említett rendelet hatálybalépése előtt hazatelepült politikai menekültek helyzetére.

19. A Bíróság (második tanács) 2015. január 28-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – ÖBB Personenverkehr AG kontra Gotthard Starjakob (C-417/13. sz. ügy)⁷

1) Az uniós jogot, közelebbről a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkét és 6. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés megszüntetése céljából figyelembe veszi a 18. életév betöltését megelőző szolgálati időket, ám ezzel egy időben olyan szabályt tartalmaz, amely rendeltetése szerint valójában kizárólag az ilyen hátrányos megkülönböztetést elszenvedő alkalmazottak tekintetében alkalmazandó, és amely az első három fizetési fokozat bármelyikébe való lépéshez szükséges időtartam egy évvel való meghosszabbítását írja elő, véglegesen fenntartva ezzel az életkoron alapuló eltérő bánásmódot.

2) Az uniós jogot, közelebbről a 2000/78 irányelv 16. cikkét akként kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozásnak, amely az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés megszüntetésére irányul, nem kell szükségszerűen lehetővé tennie az olyan alkalmazott számára, akinek 18. életévének betöltését megelőzően teljesített szolgálati idejeit előrelépésének számítása során nem vették figyelembe, hogy vagyoni ellentételezésben részesüljön, amely azon két díjazás különbözetének felel meg, amelyet ilyen hátrányos megkülönböztetés hiányában kapott volna, illetve amelyet ténylegesen kapott. Mindazonáltal, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló esetben, és amíg nem fogadnak el a 2000/78 irányelv rendelkezéseivel összhangban álló, az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetést megszüntető rendszert, az egyenlő bánásmód visszaállítása azt jelenti, hogy azoknak az alkalmazottnak, akik tapasztalatukat, akár csak részben, 18. életévük betöltése előtt szerezték, biztosítják ugyanazokat az előnyöket – mind a 18. életév betöltése előtt teljesített szolgálati idők figyelembevétele, mind a fizetési osztályok közötti előrelépés tekintetében –, mint amelyekben azok az alkalmazottak részesülhettek, akik ezen életkor elérését követően szereztek azonos jellegű és hasonló időtartamú tapasztalatot.

3) Az uniós jogot, közelebbről a 2000/78 irányelv 16. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy a nemzeti jogalkotó a 18. életév betöltését megelőzően teljesített szolgálati idők beszámítása érdekében együttműködési kötelezettséget ír elő, amelynek értelmében az alkalmazottnak az említett időszakokra vonatkozó bizonyítékokat kell benyújtania munkáltatójának. Mindazonáltal nem tekinthető joggal való visszaélésnek az, hogy egy alkalmazott megtagadja az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, a 2000/78 irányelvvel ellentétes, életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetést tartalmazó szabályozás értelmében vett együttműködést, és hogy keresete azon alkalmazottakkal egyenlő bánásmód visszaállítását célzó összeg megfizetésére irányul, akik ezen életkor elérését követően az övével azonos jellegű és hasonló időtartamú tapasztalatot szereztek.

4) A tényleges érvényesülés elvét akként kell értelmezni, hogy azzal az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló esetben nem ellentétes, hogy az uniós jogon alapuló igények nemzeti elévülési ideje a Bíróság által a jogi helyzet egyértelmű tisztázása érdekében hozott ítélet kihirdetését megelőzően megkezdődjék.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Munkaügyi ügyszak, 60. sz. alatt.

20. A Bíróság (tizedik tanács) 2015. február 5-i ítélete (a Juzgado de lo Social no 23 de Madrid [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Grima Janet Nisttahuz Poclava kontra Jose María Ariza Toledano (C-117/14. sz. ügy)⁸

Az Európai Unió Bíróságának nincs hatásköre a Juzgado de lo Social no 23 de Madrid (Spanyolország) által a 2014. március 4-i határozattal előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdések megválaszolására.

Polgári ügyszak

14. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. január 9-i ítélete (a Cour d’appel de Bruxelles [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – David Bradbrooke kontra Anna Aleksandrowicz (C-498/14. PPU. sz. ügy)⁹

A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (7) és (8) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes az, ha valamely tagállam a gyermek visszavitelét vagy felügyeletét érintő kérdéseknek az e rendelkezésekben előírt eljárás keretében történő vizsgálatára vonatkozó hatáskört egy szakosított bíróságnak biztosítja még abban az esetben is, ha egyébként valamely bíróság előtt már érdemi eljárás indult a gyermekekre vonatkozó szülői felelősséget érintően.

15. A Bíróság (kilencedik tanács) 2015. január 15-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Birutė Šiba kontra Arūnas Devėnas (C-537/13. sz. ügy)¹⁰

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azt alkalmazni kell az alapügybelihez hasonló, jogi szolgáltatások nyújtására irányuló olyan szabványszerződésekre, amelyeket ügyvéd a saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körén kívül eső célból eljáró természetes személlyel köt.

16. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2015. január 15-i ítélete (az Oberster Patent- und Markensenate [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Arne Forsgren kontra Österreichisches Patentamt (C-631/13. sz. ügy)¹¹

1) A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkének b) pontját és 3. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal főszabály szerint nem ellentétes, hogy kiegészítő oltalmi tanúsítványt lehessen kiadni a gyógyszeralkotó többi hatóanyaggal kovalens kötésben álló hatóanyagra.

2) A 469/2009 rendelet 3. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a kiegészítő oltalmi tanúsítvány olyan hatóanyagra történő kiadása, amelynek gyógyhatása nem szerepel a forgalombahozatali engedély szövege szerinti terápiás javallatok között.

3) A 469/2009 rendelet 1. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kovalens kötéssel poliszacharid antigénre konjugált hordozófehérjét csak annak bizonyítása esetén lehet az e rendelkezés szerinti „hatóanyag” minősíteni, hogy az a forgalombahozatali engedély szerinti terápiás javallatok között szereplő, saját farmakológiai, immunológiai vagy metabolikus hatással

8 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. sz., Munkaügyi ügyszak, 18. sz. alatt.

9 A kérdést l.: Hírlevél VI. évf. 2. sz., Polgári ügyszak, 8. sz. alatt.

10 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 2. sz., Polgári ügyszak, 6. sz. alatt.

11 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Polgári ügyszak, 16. sz. alatt.

rendelkezik, amit az alapügy tényállásának valamennyi körülményére tekintettel a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

17. A Bíróság (második tanács) 2015. január 15-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ryanair Ltd kontra PR Aviation BV (C-30/14. sz. ügy)

Az adatbázisok jogi védelméről szóló, 1996. március 11-i 96/9/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható azon adatbázisra, amely nem áll az ezen irányelv szerinti szerzői jogi vagy sui generis jogi védelem alatt, így az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése, 8. és 15. cikke nem zárja ki, hogy az ilyen adatbázis létrehozója az alkalmazandó nemzeti jog sérelme nélkül az adatbázis harmadik személyek által történő felhasználására vonatkozó szerződéses korlátozásokat határozzon meg.

18. A Bíróság (első tanács) 2015. január 21-i ítélete (a Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Marchena [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Unicaja Banco SA kontra José Hidalgo Rueda és társai (C-482/13), Caixabank SA kontra Manuel María Rueda Ledesma (C-484/13), Rosario Mesa Mesa (C-484/13), José Labella Crespo (C-485/13), Rosario Márquez Rodríguez (C-485/13), Rafael Gallardo Salvat (C-485/13), Manuela Márquez Rodríguez (C-485/13), Alberto Galán Luna (C-487/13) és Domingo Galán Luna (C-487/13)¹²

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a jelzálogjog érvényesítése iránti végrehajtási eljárás során eljáró bíróság köteles kiigazítani a jelzálogalapú kölcsönszerződésnek a törvényes kamatmértéknél háromszor magasabb mértékű késedelmi kamatot előíró feltétele alapján fennálló tartozás összegét annak érdekében, hogy az említett kamat ne haladja meg ezt a küszöbértéket, amennyiben e nemzeti rendelkezés alkalmazása:

– nem határozza meg előre az említett nemzeti bíróságnak az ilyen feltétel tisztességtelen jellegére vonatkozó értékelését, és

– nem képezi akadályát annak, hogy e bíróság a szóban forgó feltételt mellőzze, ha az említett irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében meg kell állapítania annak „tisztességtelen” jellegét.

19. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Art & Allposters International BV kontra Stichting Pictoright (C-419/13. sz. ügy)¹³

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a terjesztési jog kimerülésének szabálya nem alkalmazandó olyan helyzetben, amikor valamely védelem alatt álló mű reprodukciójának – azt követően, hogy azt az Európai Unió területén a szerzői jog jogosultjának hozzájárulásával forgalmazták – oly módon helyettesítik az anyagi hordozóját, hogy a papírlakáton szereplő fenti reprodukciót vászonra viszik át, és azt új formájában újra forgalomba hozzák.

12 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Gazdasági újszak, 39. sz. alatt.

13 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Polgári újszak, 72. sz. alatt.

20. A Bíróság (negyedik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a Handelsgericht Wien [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pez Hejduk kontra EnergieAgentur.NRW GmbH (C-441/13. sz. ügy)¹⁴

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikkének 3. pontját akként kell értelmezni, hogy az eljáró bíróság tagállama által biztosított szerzői jogok és szomszédos jogok védelem alatt álló fényképeknek egy, az illetékességi területén hozzáférhető weboldalon történő közzététele által állítólagosan megvalósuló megsértése esetén a kár bekövetkezésének helye alapján a bíróság joghatósággal bír felelősség megállapítása iránti kereset elbírálására. E bíróság joghatósága kizárólag a tagállamának területén okozott károkra terjed ki.

Közigazgatási ügyszak

61. A Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie (Lengyelország) által 2014. július 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-313/14. sz. ügy)

2014. december 3-i végzéssel a Törvényszék (második tanács) úgy határozott, hogy az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/83/EGK tanácsi irányelv 27. cikke (1) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétben az alapügyben szereplő nemzeti szabályozás, amely szerint, az e rendelkezésben előírt, a harmonizált jövedéki adó alóli mentesség alkalmazása azon feltételtől függ, hogy az érintett rendelkezik-e az adóhatóságnak a hivatkozott rendelkezés szerint ezen adó alól mentes termékek megengedett fogyasztási mennyiségének megállapításáról szóló határozatával.

62. A Bíróság (első tanács) 2015. január 14-i ítélete (a Centrale Raad van Beroep [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv) kontra M. S. Demirci és társai (C-171/13. sz. ügy)¹⁵

Az Európai Közösségek tagállamai szociális biztonsági rendszereinek a török munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1980. szeptember 19-i 3/80 társulási tanácsi határozatnak a Brüsszelben 1970. november 23-án aláírt, és a Közösség nevében az 1972. december 19-i 2760/72/EGK tanácsi rendelettel megkötött, jóváhagyott és megerősített kiegészítő jegyzőkönyv 59. cikkének fényében is megvizsgált rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy valamely tagállam állampolgárai, akik török munkavállalókként ezen állam rendes munkaerőpiacához tartoztak, azon indokkal, hogy megtartották a török állampolgárságot, nem hivatkozhatnak a 3/80 határozat 6. cikkére abból a célból, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni az ezen állam jogszabályai által a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 4. cikke (2a) bekezdésének értelmében vett különleges, nem járulékalapú ellátás folyósításához előírt, lakóhelyre vonatkozó követelményt.

14 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Polgári ügyszak, 70. sz. alatt.

15 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 131. sz. alatt.

63. A Bíróság (második tanács) 2015. január 14-i ítélete (a Court of Appeal [England & Wales] [Civil Division] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az Eventech Ltd kérelme alapján The Queen kontra The Parking Adjudicator (C-518/13. sz. ügy)¹⁶

1) Nem jelenti az állami források felhasználását és az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett szelektív gazdasági előnyben sem részesíti a londoni taxikat az, ha a biztonságos és hatékony közlekedési rendszer kialakítása érdekében e taxik számára engedélyezik a közutakon kialakított buszsávok használatát azokban az időszakokban, amikor e sávokra vonatkozóan forgalomkorlátozások vannak érvényben, azonban megtiltják a sofőrrel bérelhető magángépjárművek számára az itt közlekedést, kivéve az előzetesen ilyen gépjárművet rendelő utasok felvételét vagy kiszállását, mindezt azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

2) Nem zárható ki, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében érinti a tagállamok közötti kereskedelmet az, ha a londoni taxik számára engedélyezik a közutakon kialakított buszsávok használatát azokban az időszakokban, amikor e sávokra vonatkozóan forgalomkorlátozások vannak érvényben, azonban megtiltják a sofőrrel bérelhető magángépjárművek számára az itt közlekedést, kivéve az előzetesen ilyen gépjárművet rendelő utasok felvételét vagy kiszállását, mindezt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

64. A Bíróság (ötödik tanács) 2015. január 15-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Air Berlin plc & Co. Luftverkehrs KG kontra Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e. V. (C-573/13. sz. ügy)¹⁷

1) A Közösségben a légi járatok működtetésére vonatkozó közös szabályokról szóló, 2008. szeptember 24-i 1008/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének második mondatát úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló elektronikus jegyfoglalási rendszer keretében a megfizetendő végső árat a légi járatok árainak valamennyi megjelölésekor fel kell tüntetni, ezen árak első megjelölését is beleértve.

2) Az 1008/2008 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének második mondatát úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló elektronikus jegyfoglalási rendszer keretében a megfizetendő végső árat nemcsak az ügyfél által konkrétan kiválasztott légi járatra, hanem az összes olyan légi járatra vonatkozóan fel kell tüntetni, amelynek viteldíját megjelölték.

65. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – T-Mobile Austria GmbH kontra Telekom-Control-Kommission (C-282/13. sz. ügy)¹⁸

A 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) 4. cikkének (1) bekezdését és 9b. cikkét, valamint a 2009/140 irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) 5. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely vállalkozás olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben is felmerültek, a 2009/140 irányelvvel módosított 2002/21 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése értelmében vett érintett személynek minősülhet, amennyiben e vállalkozás, amely elektronikus hírközlési hálózatokat szolgáltat vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújt, versenytársa az említett 5. cikk (6) bekezdésében előírt, rádiófrekvencia-használati jogok

16 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 6. sz. alatt.

17 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 45. sz. alatt.

18 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak, 165. sz. alatt.

átruházásának engedélyezésére irányuló eljárásban félként részt vevő azon vállalkozásnak vagy vállalkozásoknak, amely vagy amelyek a nemzeti szabályozó hatóság határozatának címzettjei, és e határozat érintheti az előbbi vállalkozás piaci helyzetét.

66. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd kontra Ministero dell’Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli di Stato (C-463/13. sz. ügy)¹⁹

Az EUMSZ 49. cikket és az EUMSZ 56. cikket, valamint az egyenlő bánásmód és a tényleges érvényesülés elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétesek az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabályok, amelyek olyan új pályázati eljárás kiírására vonatkoznak, amely a koncessziók rendszerének a lejárati időbeli kiigazítása révén történő átalakítása céljából a korábban odaítélt koncesszióknál rövidebb időtartamú koncessziókat határoz meg.

67. A Bíróság (kilencedik tanács) 2015. január 22-i ítélete (a cour d’appel de Mons [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Régie communale autonome du stade Luc Varenne kontra État belge (C-55/14. sz. ügy)²⁰

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke B. részének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy labdarúgó-stadion olyan szerződés alapján való ellenszolgáltatás fejében történő rendelkezésre bocsátása, amely bizonyos jogokat és jogköröket a tulajdonos javára tart fenn, és amely a szerződésben meghatározott térítési összeg 80 %-át kitevő különböző szolgáltatások, többek között fenntartási, tisztítási, karbantartási munkáknak és a szabályoknak való megfeleléshez szükséges munkálatoknak ez utóbbi általi nyújtását írja elő, e rendelkezés értelmében főszabály szerint nem minősül „ingatlan bérbeadásnak”. Ennek értékelése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

68. A Bíróság (harmadik tanács) 2015. február 4-i ítélete (a Cour du travail de Bruxelles [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Office national de l’emploi kontra Marie-Rose Melchior (C-647/13. sz. ügy)²¹

Az EK 10. cikkel, az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételekkel összefüggésben, amelyeket a 2004. március 22-i 723/2004/EK, Euratom tanácsi rendelettel módosított, az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzatának, valamint az Európai Közösségek egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről és a Bizottság tisztviselőire vonatkozó egyedi átmeneti intézkedések bevezetéséről szóló, 1968. február 29-i 259/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet állapított meg, ellentétes egy, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló és akként értelmezett tagállami szabályozás, miszerint a munkanélküli járadékhoz való jogosultság megállapítása során nem veszik tekintetbe az ugyanezen tagállamban működő európai uniós intézményben szerződéses alkalmazottként teljesített foglalkoztatási időszakokat, és nem tekintik munkában eltöltött napoknak azokat a munkanélküliként töltött napokat, amelyekre az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek alapján munkanélküli járadékot nyújtottak, noha azon munkanélküliként eltöltött napokat, amelyekre az érintett tagállam szabályai szerint nyújtottak ellátást, munkában töltött napoknak tekintik.

19 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 208. sz. alatt.

20 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak, 76. sz. alatt.

21 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 51. sz. alatt.

69. A Bíróság (hatodik tanács) 2015. február 5-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Agroikosystemata EPE kontra Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon, Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon, Perifereia Thessalias (Perifereaki Enotita Magnisias) (C-498/13. sz. ügy)²²

A környezetvédelmi követelményekkel és a természeti környezet megőrzésével összeegyeztethető mezőgazdasági termelési módszerekről szóló, 1992. június 30-i 2078/92/EGK tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy csak azon személyek vehetnek részt az e rendelet 2. cikke (1) bekezdésének f) pontjában előírt, a mezőgazdasági területek hosszú távú pihentetésére vonatkozó programban, akik korábban mezőgazdasági termelést végeztek.

70. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2015. február 5-i ítélete (a Centrale Raad van Beroep [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – H. J. Mertens kontra Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (C-655/13. sz. ügy)²³

Az 1998. június 29-i 1606/98/EK tanácsi rendelettel módosított, az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 71. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontját úgy kell értelmezni, hogy az a határ menti ingázó, akit valamely tagállamban valamely munkáltatóval létesített teljes munkaidős munkaviszony megszűnte után közvetlenül ugyanezen tagállamban egy másik munkáltató foglalkoztat rész munkaidőben, e rendelkezés értelmében részleges munkanélküli határ menti ingázónak minősül.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

III. A Törvényszék (kilencedik tanács) T-40/14. sz., Electrabel SA, Dunamenti Erőmű Zrt. kontra Európai Bizottság ügyben 2014. november 13-án hozott végzése ellen az Electrabel SA, Dunamenti Erőmű Zrt. által 2015. január 28-án benyújtott fellebbezés (C-32/15. P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

A fellebbezők kérelmei

A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-40/14. sz. ügyben 2014. november 13-án hozott végzését annyiban, amennyiben az mint elfogadhatatlant elutasítja a fellebbezők keresetét;
- nyilvánítsa a fellebbezők keresetét elfogadhatónak, vagy másodlagosan a 2009. január 10-e utáni időszak vonatkozásában elfogadhatónak;
- kötelezze a Bizottságot a Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak. A megtámadott végzésben a Törvényszék elutasította a fellebbezők által benyújtott kérelmet, amely lényegében azon kár megtérítésére irányult, amely a C-41/05. sz. állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK jogellenes bizottsági határozat alkalmazása következtében a villamosenergia-vásárlási megállapodás (Power Purchase Agreement, PPA) jogellenes megszüntetéséből eredően érte a fellebbezőket. A Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők keresete elévült, és kérelmüket mint elfogadhatatlant elutasította.

22 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 215. sz. alatt.

23 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Munkaügyi ügyszak, 12. sz. alatt.

Az első jogalap keretében a fellebbezők kifogásolják, hogy a Törvényszék nem indokolta, hogy miért nem alkalmazandó a fellebbezők kérelmére a Törvényszék eljárási szabályzata (a továbbiakban: eljárási szabályzat) 102. cikkének 2. § -a, amely előírja, hogy az eljárási határidők a távolságra tekintettel meghosszabbodnak, jóllehet a Szerződéseknek, a Bíróság alapokmányának (a továbbiakban: alapokmány) és az eljárási szabályzatnak az értelmezése azt mutatja, hogy a 102. cikk 2. § -a alkalmazandó az alapokmány 46. cikkének első bekezdésében előírt elévülési időre.

A második jogalap keretében a fellebbezők megjegyzik, hogy a Törvényszék az Európai Unióról szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 268. cikkének és 340. cikke második bekezdésének alkalmazása során tévesen alkalmazza a jogot, amikor megköveteli, hogy a fellebbezők a káruk visszatérő jellegére a keresetlevélben hivatkozzanak.

A harmadik jogalap keretében a fellebbezők kifogásolják, hogy a Törvényszék elmulasztotta megindokolni, hogy miért nem hasonlítható a helyzetükhöz a fellebbezők által a káruk visszatérő jellegének alátámasztására hivatkozott ítélkezési gyakorlat, noha a fellebbezők ezt részletesen bebizonyították.

A negyedik jogalap keretében a fellebbezők megjegyzik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította a fellebbezők arra vonatkozó érvelését, hogy a káruk folytatólagos, mivel a Bizottság határozata még felülvizsgálat alatt van.

IV. A Törvényszék (ötödik tanács) T-430/14. sz., Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. kontra Európai Bizottság és európai ombudsman ügyben 2014. november 19-én hozott végzése ellen a Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. által 2014. december 11-én benyújtott fellebbezés (C-576/14 P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

A fellebbező kérelmei:

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Elsődleges jogalap: a felperes keresetének Törvényszék általi téves értelmezése.

A fellebbező szerint a Törvényszék tévesen értelmezte és tévesen átfogalmazta a kereseti kérelmét, továbbá tévesen értelmezte a kérelmét alátámasztó indokokat is, amikor úgy ítélte meg, hogy „kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindításának a Bizottság általi megtagadása” miatt indított keresetet a Bizottság ellen.

A fellebbező azt állítja, hogy a keresete arra vonatkozott, hogy a Törvényszék „kötelezze az Európai Bizottságot az Unió jogának megfelelő és az Unió jogának érvényesülését biztosító eljárás lefolytatására”.

Ezen a jogcímen felperes azért indított keresetet a Bizottság ellen, mert a tisztességes ügyintézéshez való jogának nyilvánvaló megsértése az Unió Alapjogi Chartájában biztosított alapjogának megsértését eredményezte. Szerinte a Bizottság nem csak a tisztességes ügyintézéshez való jogától fosztotta meg, hanem ezzel a hatékony bírósági eljáráshoz való jogától is, amikor nem tisztességes eljárást folytatott le, nem az Unió jogának megfelelő elemzést végzett, és nem biztosította az Unió jogának (köztük az Unió Alapjogi Chartájának) érvényesülését.

A fellebbező úgy véli, hogy a keresetének a Törvényszék szerinti értelmezése azt a jelentéstartalmat hordozza, hogy a Bizottság uniós jognak megfelelő eljárásából közvetlenül következik, hogy az Unió joga szerinti tényszerű vizsgálat esetén a kötelezettségszegési eljárás lefolytatása a Bizottság részére kötelező, azonban azt a fellebbező nem követelheti.

Ezzel szemben a fellebbező véleménye az, hogy a Szerződésekkel azonos kötőerővel bíró Alapjogi Charta előírásából az következik, hogy a Bizottságnak csak tisztességes vizsgálat lefolytatása után

van lehetősége esetjogokra alapozott mérlegelésre abban a tekintetben, hogy indít-e kötelezettségszegési eljárást. Tehát a tisztességes ügyintézés az elsődleges követelmény, a Bizottság mérlegelési jogát – amely a fellebbező álláspontja szerint az alapjogok negligálására nem terjedhet ki – csak a tisztességes ügyintézés követően tudja gyakorolni, mert egyébként (mint jelen ügyben is) nem is kerülhet abba a helyzetbe, hogy legyen mit mérlegelnie.

Másodlagos jogalap: nem utalja az Unió joga a Bizottság mérlegelési jogkörébe, hogy másodlagos jogának, a rendeletnek a tagállamok általi alkalmazási kötelezettsége alól felmentést adjon, indirekt módon még kevésbé.

A Törvényszék indokolásának 6. pontjában a Bizottság mérlegelési jogkörével kapcsolatban kifejtett álláspontja több szempontból sérti a Szerződések kógens, egyértelmű és ezért a Bizottság által nem mérlegelhető előírásait, továbbá felperes véleménye szerint nem mérlegelheti a Bizottság az Unió Alapjogi Chartájában rögzített alapvető jogok érvényesítésének kötelezettségét sem.

Felperes keresetében a Bizottság mérlegelési jogát egyetlen egyszer sem kifogásolta, hanem keresete valós tartalma szerint azt sérelmezi, hogy a Bizottságnak lehetősége sem volt a Törvényszék által hivatkozott állandó ítélezési gyakorlat szerinti mérlegelési jogával élnie, mert mérlegelési jogkör gyakorlásáról csak akkor lehet beszélni, ha a vizsgálat maga tisztességes és van mit okszerűen mérlegelni.

A Bizottság részére a Szerződés előírja, hogy az Unió jogának érvényesülését kell biztosítania, és erre az esetjogok fölött álló Szerződés kötelezi.

E konkrét esetben a vizsgálatot végző uniós alkalmazott (uniós szerv) akként fosztotta meg felperest alapjogától, hogy a Bizottság helyett maga mérlegelt és döntött előzetesen és tisztességtelenül olyan kérdésekben, melyek maguk nem lehetnek mérlegelés tárgyai, azaz a mérlegelés lehetősége helyett a valótlan ténymegállapításokkal maga az ügyintéző döntötte el felperes ügyét.

Felperes álláspontja szerint sem a tagállami bíróság, sem az Európai Bizottság nem mérlegelheti, hogy az EUMSZ 101. cikkének alkalmazása esetén a végrehajtását szabályozó 1/2003. EK tanácsi rendelet alkalmazása kötelező-e vagy sem, és azt sem állapíthatja meg a Bizottság, hogy az uniós rendelet alkalmazásának megtagadása (az egyértelmű nem alkalmazás ténye) egyenlő lenne a „nem ügy alkalmazás” fogalmával. Önmagában ez az egyetlen megállapítás is már bizonyítja felperes tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését, következményeként pedig a hatékony bírósági eljárástól és a törvényes bírójától történő megfosztását.

V. A Törvényszék 2015. február 12-i ítélete – Compagnie des montres Longines, Francillon kontra OHIM – Cheng (B) (T-505/12. sz. ügy)²⁴

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Compagnie des montres Longines, Francillon SA-t kötelezi a költségek viselésére.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

24 A keresetet l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, VI. szám alatt.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.I.10.078/2014/2.

Kormánytisztviselő 2011. május 25-én közölt felmentése jogszerűségét a nemzeti jog szabályai szerint kell elbírálni.

Az Európai Unió Bírósága a C-332/13. számú ügyben meghozott végzésében megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel – összefoglalóan – a szóban forgó ügyben, mivel a jogi helyzet nem tartozik az uniós jog alkalmazási körébe. Megállapította, hogy a nemzeti bíróság előtt folyó eljárásban az a költség téríthető meg, amely a feleknek a Bírósághoz benyújtott észrevételeivel összefüggésben merült fel.

Az Európai Unió Bíróságának C-332/13. számú, előzetes döntéshozatali eljárásban meghozott végzése folytán a felülvizsgálati kérelemnek az Alapjogi Chartával és más uniós jogszabályokkal összefüggő érvelése nem képezheti a felülvizsgálati eljárás tárgyát, mivel a Ktjv. megalkotásával Magyarország nem az Unió jogát hajtotta végre [végzés 13; Az Európai Unióról és az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés 19. cikk (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont]. Ezért az Alapjogi Charta és az „Európai Unió joga” megsértése címén a felmentés jogellenessége nem állapítható meg.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.IV.35.111/2014/4.

Mezőgazdasági támogatásokhoz kapcsolódóan a három éves vetésváltásra vonatkozó szabályok az adott területre vonatkoznak, azokat nem lehet úgy értelmezni, hogy földhasználó-váltás esetén a három éves ciklusnak nem kell érvényesülni.

Az 50/2008. (IV.24.) FVM rendelet 4. § (2) bekezdése szerint, ha jogszabály másként nem rendelkezik, az 1. számú mellékletben foglalt előírásokat a földhasználók gazdaságuk teljes területén kötelesek betartani a vonatkozó támogatás igénylése esetén. Az 1. számú melléklet 3. pontja a vetésváltásra vonatkozó előírások között tartalmazza, hogy „[e]gymás után legfeljebb három évig termesztethető: dohány és a kukorica;”.

A fenti rendelkezésekből megállapítható, hogy a vetésváltásra vonatkozó szabályok az adott területre vonatkoznak, azokat nem lehet úgy értelmezni, hogy földhasználó-váltás esetén a három éves ciklusnak nem kell érvényesülni. Egy ilyen értelmezés a jogszabály – a vetésváltás – céljával lenne ellentétes.

A felperes az adott területet 2010-ben vásárolta meg. A vetésváltásra vonatkozó előírás már 2010-ben részét képezte az 50/2008. (IV.24.) FVM rendelet 1. számú mellékletének, így a felperesnek, amikor a kukoricatermesztésbe kezdett ismernie kellett a jogszabályok előírásait, az abban kitűzött célokat. A jogszabályi előírásokból egyértelműen következik a három éves vetésváltási ciklus, így a felperesnek a föld megvásárlásakor – a miatt, hogy a vonatkozó támogatás igénybevételére jogosult-e – mintegy jogszabály által közvetített feladata volt a korábbi években termesztett növényekről tájékoztatást kérni. Ennek elmulasztása vezetett oda, hogy a hatóság a kölcsönös megfelelési szabályoknak való nem megfelelést állapította meg. A Ket. 4. § (1) bekezdése deklarálja a tisztességes ügyintézéshez való jogot. Jelen ügyben megállapítható, hogy nem a hatóság mulasztott, nem a hatóságnak, hanem a felperesnek kellett volna tájékozódni a korábbi években termesztett növényekről (tulajdonképpen annak érdekében is, hogy a vásárlás évében – figyelemmel a vetésváltásra vonatkozó szabályokra – milyen növény termesztésébe kezdhet, milyen növény után jár támogatás).

Az 1122/2009/EK rendelet 73. cikk (1) bekezdése mentesíti a szankció alól a mezőgazdasági termelőt, ha tényszerűen pontos információt nyújtott be, vagy másképpen bizonyítja, hogy nem vétkes. Jelen ügyben a felperes nem nyújtott be tényszerűen pontos információt akkor, amikor a 2012-es évre

támogatási kérelmet terjesztett elő, hiszen tényszerűen az a három éves ciklust követő negyedik – jogszabályok szerint már nem támogatható – évre vonatkozott.

Kfv.IV.35.117/2014/4.

Hiányosan benyújtott AKG támogatás hiányosságainak pótlására a 796/2004/EK bizottsági rendelet 21. cikk (1) bekezdésbe foglalt jogvesztő határidőn túl nincs helye.

Az 36/2009. (IV. 3.) FVM rendelet (a továbbiakban: Jogcímrendelet) 9. § (1) bekezdése szerint az egységes kérelem – a 796/2004/EK bizottsági rendelet 21. cikk (2) bekezdésének első albekezdésére figyelemmel – a tárgyév június 9-éig módosítható a 2. § (1) bekezdése szerinti támogatási jogcímek vonatkozásában. Ez jelen esetben 2009. június 9.

A 796/2004/EK bizottsági rendelet 21. cikk (2) bekezdése szerint az egységes kérelem módosításai csak addig az időpontig fogadhatók el, ameddig az egységes kérelem késedelmes benyújtása az (1) bekezdés harmadik albekezdése értelmében elfogadható. A 21. cikk (1) albekezdése kimondja, hogy amennyiben a késedelem meghaladja a 25 naptári napot, a kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánítják. Tehát a 796/2004/EK bizottsági rendeletben meghatározott ezen 25 napot quasi jogvesztő határidőnek kell tekinteni.

A fenti szabályokkal – azaz a jogvesztő határidő megtartásával – nyilvánvaló, hogy összefüggést mutat a Jogcímrendelet 13. § (1) bekezdése, amely szerint az egységes kérelem 3. § (2) bekezdése alapján kötelező tartalmát képező adatok, valamint az egységes kérelem adatainak igazolására szolgáló, az egységes kérelem mellékletét képező dokumentumok hiánypótlás tárgyai nem lehetnek.

A felperes az egységes kérelmet 2009. május 15-én nyújtotta be, a Törvényszék végzése – a 796/2004/EK rendeletben meghatározott jogvesztő határidőn túl – 2012. július 13-án kelt. A Törvényszék döntése ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet nem nyújtott be. Ennek nyomán az elsőfokú hatóság 2012. november 14-én hiánypótlásra hívta fel a felperest, aki a hiánypótlási felhívásnak ezt követően eleget tett. A hatóság a kérelmét ennek ellenére elutasította.

A fentiekkel összefüggésben a Kúria utal arra, hogy a Törvényszék az új eljárásra a kérelem pótlására vonatkozó végzés kibocsátását írta elő (amelynek az első fokon eljáró hatóság eleget tett), az új eljárásra azonban nem azt írta elő, hogy a felperes kérelmének helyt kell adni, hanem azt, hogy a 2009. évi AKG támogatás iránti kérelmet érdemben el kell bírálni. Megállapítható, hogy a hatóság ennek eleget tett, a megismételt eljárásban határozatot hozott. Az alperes határozata megállapította, hogy a vonatkozó jogi normák alapján a jogvesztő határidőn túl előterjesztett egységes kérelem módosítása nem lehetséges, az ügyfél által szolgáltatott adatok kizárólag pontosításként fogadhatók el (azaz ugyanakkor vagy kisebb területnagyságot tartalmazó kérelemként). Mivel az ügyfél az egységes kérelmében 00 ha területnagyság után igényelt AKG támogatást, így a pontosítás után is csak ennyi vehető figyelembe. Az alperes az érdemi döntésében a felperest a 796/2004/EK bizottsági rendelet 68. cikk (2) bekezdése szerinti támogatáscsökkentés alól mentesítette.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítélete nem sérti a Pp. 229. § (1) bekezdését, hiszen a keresettel érvényesített jog anyagi jogereje a Kecskeméti Törvényszék végzésével nem állt be.

Kfv.V.35.268/2014/6.

Ha a vámbiztosíték készpénzletét, akkor a vámhatóság nem köteles ezen összeg után kamatot fizetni.

A felperesnek jogszabálysértő raktárdíj-fizetési kötelezettséget előíró határozatok miatt keletkezett visszafizetési igénye, részére a hatóságnak a 2913/92/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 236 cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódó 2003. évi CXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 59.§ (3)-(4) bekezdése értelmében kamatot kell fizetnie. Az alperesnek ugyanis a raktárdíj visszafizetéséről, jogszabálysértő határozatai miatt már a megsemmisítésükkor – hivatalból – kellett volna intézkednie, és az e tárgyban hozott határozatai jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül vissza kellett volna utálnia az összeget a felperesnek, de nem így járt el. Egy hatóság saját

jogszabálysértő mulasztására alapítottan az ügyfél, a felperes jogos igényét nem utasíthatja el. Nem fogadható el továbbá a kérelem elutasítására alapot adó indoknak az sem, hogy a közigazgatási eljárás megszüntetésére nem a Vámkódex, hanem a Ket. alapján került sor. Az eljárás megszüntetéséről szóló végzés ugyanis a raktárdíj tekintetében nem tartalmaz döntést a 11264-5/2010. és a 2985-5/2012. számú határozatok miatt.

A vámbiztosíték visszautalására azonban nem jogszabálysértő határozat visszavonása, vagy megsemmisítése miatt került sor, ezért erre a Vtv. 59.§ (4) bekezdése nem alkalmazható. Kamatfizetés tekintetében e körben a Vtv. 59.§ (3) bekezdése az irányadó, és a rendelkezésre álló adatok szerint az első fokú hatóság a vámbiztosítékot a kérelem benyújtásától számított 30 napon belül visszautalta. A 2454/93/EGK bizottsági rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 858. cikke értelmében, ha a biztosíték készpénzletét, akkor a vámhatóság nem köteles ez után kamatot fizetni, tehát az alperes keresettel támadott határozata tekintetében jogszabálysértés nem állapítható meg. A felperes érvelésére figyelemmel megjegyzi a Kúria, hogy e perben a bíróságok csak a keresettel támadott határozatok bírósági felülvizsgálatát végezhetik el, tehát nem dönthetnek abban a kérdésben, hogy a megszüntető végzést megelőző eljárás, illetve maga a megszüntető végzés jogszabálysértő-e vagy sem.

Kfv.V.35.290/2014/6.

Az adóhatóságnak a tényállás tisztázása, a megalapozott és jogszerű döntés meghozatala érdekében igénybe kell vennie a tarifális besorolás eldöntése kapcsán szakértői intézetét.

A 2913/92/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 78. cikke értelmében a vámhatóság saját kezdeményezésre vagy a nyilatkozattevő kérelmére, az áru kiadása után is módosíthatja a vámáru nyilatkozatot, és ha ennek eredményeként az állapítható meg, hogy az érintett vámeljárást szabályozó rendelkezéseket helytelen vagy hiányos adatok alapján alkalmazták, akkor meg kell hoznia minden szükséges intézkedést a helyzet rendezésére. A Vámkódex 236. cikke pedig akként rendelkezik, hogy a behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiiek voltak.

A felek között nem volt vita a tekintetben, hogy a felperes visszafizetés iránti kérelme akkor teljesíthető, ha a lezárt vámkezelés során alkalmazott 8528594040 vtsz. téves, mert az LCD monitorokra nem ezt, hanem a 8528510090 vtsz-t kellett volna alkalmazni.

A Nemzeti Adó-és Vámhivatal szervezetéről és egyes szervek kijelöléséről szóló 273/2010. (XII.9.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.r.) „A vámszervek különös hatásköri szabályai” címszó alatt, a 25.§-ban rendelkezik a NAVSZI-ról, mint olyan szervezetről, amely országos illetékességgel ad ki KTF-eket, szakvéleményt, termékazonosításhoz szükséges állásfoglalást. A NAVSZI által kiadott KTF, a Vámkódex 4. cikk 5. pontja értelmében olyan határozatnak minősül, amely jogorvoslattal is támadható.

A rendelkezésre álló adatok szerint a NAVSZI a Vámkódex 12. cikk (4) bekezdése alapján eljárva semmisítette meg azokat a KTF-eket, amelyeket korábban adott ki, és a felperes perben vitatott termékeire 2012 júliusában a korábbtól eltérő, felperes számára kedvező vtsz-t állapított meg. Erre, valamint arra figyelemmel, hogy a felek között nem volt vita a tekintetben, hogy a korábbi és a későbbi jogorvoslattal nem támadott KTF-ekkel besorolt termékek azonosak az alperes akkor járt volna el jogszerűen, ha érdemi döntésének meghozatala előtt megkeresi a NAVSZI-t, mint szakértelemmel és különös hatáskörrel rendelkező intézményt annak megállapítása céljából, hogy mi az eltérő tartalmú KTF-ek kiadásának indoka, illetve mi a visszafizetési kérelemmel érintett áruk helyes tarifális besorolása különös tekintettel arra, hogy az áruosztályozást „pusztán technikai jellemzőkre történő hivatkozással” nehéz meghatározni, és e körben – az eddigi rendelkezésre álló adatok szerint – az alperesnek és szakértői szervének gyakorlata sem egységes.

A 2012. júliusi KTF-eket a Vámkódex 12. cikke értelmében valóban nem lehet visszamenőlegesen alkalmazni, de a felek közötti jogvita eldöntése szempontjából nem ez a felperes által sem vitatott rendelkezés a releváns, hanem az érintett áruk helyes tarifális besorolása, mivel ettől függ az árukra alkalmazandó vámtétel.

Az alperesnek érdemi döntésének meghozatala előtt, a tényállás tisztázása, a megalapozott és jogszerű döntés meghozatala érdekében szakértői intézetét igénybe kellett volna vennie.

Kfv.I.35.481/2014/5.

Az adóhatóságok a Közösségből belföldre történő értékesítések vizsgálata során is kötik a bizonyítási szabályok. A tagállami adóhatóságok közötti együttműködés hiánya nem róható az adózó terhére.

Az adóhatósági határozatok jogszerűsége csak egyetlen mércével mérhető: maradéktalanul teljesülniük kell az irányadó anyagi és eljárásjogi szabályoknak. Ennek következtében akár áfa-, akár más adónemben, akár közösségi-, akár belföldi értékesítésre vonatkozó, megállapításokat tartalmaznak a határozatok, egyazon módon meg kell felelniük az Art. bizonyításra vonatkozó szabályainak.

A 2007. évi CXXVII. tv. (a továbbiakban: Áfa tv.) tv. 89.§-a szerinti belföldről közösségen belülre történő termékértékesítéshez kapcsoló tényállások feltárásában az adóhatóság komoly gyakorlattal rendelkezik, határozatait jellemzően a bizonyítékok teljes körű beszerzésére és értékelésére alapítja, nem képezi vita tárgyát, hogy a megállapított adófizetési kötelezettséget objektív tényekkel kell alátámasztania. Fordított esetben, a közösségből belföldre történő adójogi tényállásokra irányadó bizonyítás során ugyanezen bizonyítási szabályok irányadók: sem a közösségi, sem belföldi szabályok nem engednek eltérést.

Az azonos szabályozás következtében mindkét irányú értékesítésre irányadó a Tanácsnak a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről szóló 904/2010/EU rendelete. A megkeresésen alapuló információ csere meg nem felelő működése esetén az adóhatóság nem tud megalapozott határozatot hozni, az együttműködés hiányosságai azonban nem róhatók az adózók terhére.

Kfv.I.35.581/2014/5.

A számla tartalmi hiteltelenségét okozza, ha a gazdasági esemény nem az abban írt felek között és módon ment végbe. Az ilyen számlára adólevonási jog nem alapítható.

Az Európai Unió Bíróságának e tárgykörben hozott és a felek által is hivatkozott döntései abból az alapfeltevésből indultak ki, hogy a gazdasági esemény a felek között megvalósult, csupán a számlakiállító vagy a számlázási láncolatban közreműködő más gazdasági szereplő járt el csalárd módon, ez azonban a számlabefogadó adólevonási jogát nem befolyásolhatta, feltéve, hogy a számlabefogadó kellő körültekintés mellett sem tudhatott arról, hogy az ügylet adókiijátszásra irányult. Ha azonban a gazdasági esemény nem a számlában feltüntetett felek között ment végbe, az a számla olyan tartalmi hiteltelenségét jelenti, ami önmagában kizárja az adólevonási jog gyakorlását (Kfv.I.35.549/2012/5., Kfv.V.35216/2012/6.).

Kfv.I.35.609/2014/7.

A harmadik fél részéről felmerülő jogos gazdasági érdek fennállása esetén a visszaélésszerű magatartás, a rendeltetésellenes joggyakorlás nem állapítható meg.

Az általános forgalmi adó visszaigénylésével kapcsolatban az Áfa tv. és a közigazgatási bíróságok által kialakított és töretlenül alkalmazott ítélkezési gyakorlat szerint csak az alakilag és tartalmilag hiteles számla alapján gyakorolható jogszerűen az áfa-visszaigénylési jogosultság. A számla tartalmi feltételének vizsgálatánál az alperes jogszerűen vizsgálta a számla mögötti gazdasági esemény valóságos megtörténtét vagy annak hiányát.

Ugyanakkor a perbeli esetben az alperes kiindulási pontja téves volt. A hitelezők védelme, annak megítélése, hogy vagyonkimentés valósult-e meg a felperes, illetve a vagyonelemeket átruházó gazdasági társaság részéről, nem az adóhatóság feladatát képezi. Ennek esetleges megállapítása, a felek között létrejött adásvételi szerződés megítélése a felszámolót illető hatáskör.

Az alperes feladatát annak megállapítása képezte, hogy történt-e a felek között olyan gazdasági esemény, mely az Áfa tv. hatálya alá tartozik, ha igen, az áfalevonási jog gyakorlására jogszerűen, vagy a jogok rendeltetésellenes gyakorlása által valósult-e meg. Jelen ügyben a rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a bank jelzálogjogával terhelt ingóságokat a bank által nyújtott kölcsönből megvásárolta, a vételár teljes összege átutalásra került a Zrt. egyzámlájára.

Az Unió Bírósága már több ügyben megállapította, hogy ha termékértékesítés fogalma nem a tulajdon átruházásnak az alkalmazandó nemzeti jogszabályokban előirt formáira utal, hanem magában foglal bármely, materiális javak átruházására irányuló ügyletet, amelynek során az egyik fél feljogosítja a másik felet, hogy e javakkal úgy rendelkezzen, mintha tulajdonosa lenne. (C-118/11. sz. ítélet 39. pontja, C-320/88.sz ítélet 7. pontja) A termékértékesítés áfa törvényben rögzített fogalmi elemi megvalósultak, a felek között valóságos gazdasági esemény jött létre. A felperes a megvásárolt eszközökkel gazdasági tevékenységet végez, árbevételt termel, azokkal sajátjaként rendelkezik. Színlelt szerződésről sem lehetett szó, a felek az adásvételt nem színlelték, az ténylegesen végbe ment, a vagyontárgyak a felperes tulajdonába kerültek át.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően tévedett akkor, amikor azt állította, hogy a felek között az adó áthárítására nem került sor. A termékértékesítésről kiállított számlával az azon szereplő teljesítési nappal a másik félre az adó áthárítása megtörténik függetlenül attól, hogy az adó befizetése a költségvetésbe a másik fél részéről esetlegesen elmarad.

Annak vizsgálata, hogy a felek által kötött ügylet tisztán mesterségesen létrehozott, kizárólag adóelőny elérése céljából jött létre, valóban az adóhatóság feladatkörét képezi. A gazdasági szereplők közötti jogi, gazdasági és/vagy személyes kapcsolatok azok, amelyek jellegüknél fogva jelzik az adóelőny megszerzésére irányuló alapvető célt annak ellenére, hogy egyébként esetleg fennállnak más gazdasági célok is. Nem tévedett sem az adóhatóság, sem az elsőfokú bíróság, amikor értékelt a felek közötti személyi kapcsolatokat. Ugyanakkor a Kúria szerint hibázott akkor, amikor nem vizsgálta a személyi összefonódást mutató cégektől teljesen elkülönülő jogalany szándékát, akaratát. Figyelmen kívül hagyta a hitelt finanszírozó bank gazdasági érdekét, azt, hogy annak célja a kölcsön nyújtásával annak befizetését előíró rendelkezésével az volt, hogy a gazdaságilag ellehetetlenült cégtől eltérő pozícióban lévő gazdasági társaság váljék a jelzálogjoggal terhelt ingóságok tulajdonosává, mely számára egy kedvezőbb hitelezési pozíciót eredményezett. Az ingóságok piaci értéken történő kivásárlásával a felszámolás előtt álló gazdasági társaság és a hitelt nyújtó bank helyzete is kedvezőbbé vált. Mindezek olyan körülmények, amelyeket az adóhatóság, illetőleg a bíróság az ügy megítélésekor nem értékelt, nem vett figyelembe.

Pusztán a személyi összefonódás és a számla kiállító társaság pénzügyi helyzetének vizsgálata alapján helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a konstrukció megteremtésének egyedüli és kizárólagos célja az adóelőnyhöz jutás volt. Az adóhatóság a közigazgatási eljárásban nem nyújtott kellő bizonyítékot a Zrt. adótartozásainak mértékére, csupán az első tárgyaláson csatolta a Zrt. adófolyószámláját. Ebből viszont az adóelkerülés, kijátszás nem állapítható meg, mert az általános forgalmi adó nem esetében a Zrt-nek nem adótartozása, hanem éppen adóbefizetési többlete mutatkozott.

A feltárt körülmények nem voltak elegendők annak megállapítására, hogy a létrejött szerződéses konstrukció célja kizárólag adóelőny megszerzése volt. A felek között valós gazdasági esemény zajlott, a felperes a vételárat az áfával növelt összegben megfizette, ezzel ellentétes tény, körülményt az adóhatóság feltárni, bizonyítani nem tudott.

A Kúria álláspontja szerint – figyelemmel az Európai Unió Bíróságának ezzel összefüggésben kifejtett állásfoglalásaira is – a harmadik fél részéről felmerülő olyan jogos gazdasági érdek is fennállt, amelyet számba kellett venni. Emiatt nem volt lehetőség a visszaélésszerű magatartás, a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítására.

Kfv.I.35.616/2014/8.

A közérdekű jellegre tekintettel áfa mentes tevékenységek esetén az adómentesség a reálaktushoz és nem annak tárgyához kapcsolódik.

Az 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) adó alóli mentességet szabályozó VI. fejezete először, a 85.§-ban, a tevékenység közérdekű jellegére tekintettel mentes kört szabályozza. A szabályozási rendszer elveiben igen-, a konkrét tevékenységi köröket megfogalmazó szabályaiban nem szó szerint azonos leképezése a 2006/112 EK irányelv (HÉA irányelv) 2. fejezetében szabályozott egyes közhasznú tevékenységek adómentességi szabályainak, ennek következtében fogalmaz másként az Áfa tv. 85.§ (1) bekezdés d) pontja és a HÉA irányelv 132. cikk (1) bekezdés d) pontja.

A HÉA irányelv 132. cikk (1) bekezdés d) pont szerint a tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket: emberi szerv, vér és anyatej értékesítése. Áfa tv. 85.§ (1) bekezdés d) pontja: mentes az adó alól az emberi szövet, vér (ideértve a külön jogszabályban meghatározott labilis vérkészítményeket is), anyatej értékesítése, valamint az előzőekben felsoroltakkal és az emberi szerv adományozásával kapcsolatos szolgáltatásnyújtás.

Az eltérés nem eredményez ellentmondást, az Európai Unió Bírósága szolgáltatásnyújtás esetén is vizsgálándónak tekintette a 132. cikk (1) d) pont rendelkezéseit (C-237/09).

Az Áfa tv. 85.§ (1) bekezdés b)-d) pontja szerinti körbe tartozó egészségügyi tevékenységek áfa mentes jellegének megítélése során közös szabályként szűrhető le az Európai Unió Bíróságának ítéleteiből (C-384/98, C-141/00, C-307/01, C-262/08, C-86/09, C-237/09), hogy soha nem általában a tevékenység egészségügyi jellege, hanem annak a betegség, vagy egészségügyi rendellenesség reparációjára irányuló tartalma alapján kerülhet sor a mentesség megállapítására.

A mentes körbe tartozó tevékenységek közös jellemzője, hogy közvetlenül, vagy közvetve a társadalom és az egyén közös szükségleteinek kielégítését szolgálják, alapvetően a társadalom közös fogyasztásaként valósulnak meg. A perbeli időszakban az őssejtek felhasználás már nem tekinthető periférikusnak, már nem csak autológ (saját szervezetből származó), hanem allogén (mástól nyert) alkalmazásukra is sor kerülhetett. A terápia körüli tudományos viták nem írják felül azt a tényt, hogy alkalmazása egyre gyakoribb a vérképző rendszeri megbetegedéseken keresztül a sclerosis multiplex kezeléséig. Az Európai Unió Bírósága őssejt tárgyú ítéleteiben (C-262/08, C-86/09., C-237/09) fel sem merült, hogy maga az őssejthez kapcsolódó tevékenység ne tartozhatna a HÉA irányelv 132.§ cikk szerinti közhasznú tevékenységek körébe. Erre tekintettel a Kúria alaposnak találta a felülvizsgálati kérelmet abban a körben, hogy – egyéb törvényi feltételek megléte esetén – az őssejthez kapcsolódóan is sor kerülhet az áfa mentesség Áfa tv. 85.§ (1) bekezdésén alapuló megállapítására.

Az Áfa tv. 85.§ szerinti mentességi szabályok – ezen belül az (1) bekezdés d) pont normáinak – értelmezése során tekintettel lenni az Áfa tv. 85.§ belső szerkezetére, a HÉA irányelv 132. cikkére, az Európai Unió Bíróságának kapcsolódó ítéleteire. A jog értelmezésére alkalmazandó módszer ennek következtében nem szűkíthető le a nyelvtani értelmezésre, és azzal ellentétes eredmény esetén a komplex értelmezés következtetései az irányadók.

Az Áfa tv. 85.§ (1) bekezdése egyes mentes tételeknél a szolgáltatásnyújtást és az azzal kapcsolatban álló termékértékesítést egységesen kezeli (pl. f) az a szolgáltatásnyújtás – az étkeztetés kivételével, ha az ennek fejében járó ellenérték külön térítendő meg – és az ahhoz szorosan kapcsolódó termékértékesítés, amelyet szociális ellátás keretében közszolgáltató – ilyen minőségében – teljesít), máshol csak a szolgáltatás nyújtását tekinti adómentesnek (pl. o) a közszolgálati rádiós és audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtása, ide nem értve az annak keretében nyújtott kereskedelmi jellegű szolgáltatásokat). Közérdekű jelleg alapján csak termékértékesítés – a d) pontban foglaltaktól eltérő termékkörben – nem lehet adómentes.

A szabályozás tehát jellemzően a szolgáltatásnyújtást tekinti adómentesnek, és ahhoz járulékosan rendeli az "azokhoz szorosan kapcsolódó termékértékesítés"-t. A 85.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti körben azonban az adómentes gazdasági esemény a termékértékesítés. A 85.§ (1) bekezdés áttekintés alapján az állapítható meg, hogy ahol maga a szolgáltatás nyújtása adómentes a közérdekű jellegre tekintettel, azt az Áfa tv. tételesen megnevezi. A d) pont ilyen elkülönítést nem tartalmaz, ennek

következőben a d) pont szerinti körben is egységet kell alkotnia a termékértékesítésnek és a szolgáltatásnyújtásnak, ugyanúgy, mint ahol a jellemző gazdasági esemény a szolgáltatásnyújtás, és ahhoz csak járulékosan, de azzal szoros kapcsolatban tartozik termékértékesítés. A termékértékesítés hiányában nem tartotta az Európai Unió Bírósága a HÉA irányelv 132. cikk hatálya alá tartozónak a kizárólag összejt szállításra irányuló gazdasági tevékenységet (C-237/09.). Az Áfa tv. 85.§ (1) bekezdés d) pontjának alkalmazása során tehát a szolgáltatásnyújtásnak a reálaktushoz, a termékértékesítéshez és nem annak tárgyához (emberi szövet, vér, anyatej) kell kapcsolódni. Ezt a jogi álláspontot erősíti a 85.§ (1) bekezdés d) pontjának másik szabályozott tényállása is: „az emberi szerv adományozásával kapcsolatos szolgáltatásnyújtás”. Ebben az esetben is a reálaktushoz (az adományozáshoz) és nem annak tárgyához (emberi szerv) kapcsolódik az adómentesség.

A felperes nem végezte összejtnek, mint terméknek az értékesítést, ennek hiányában az általa nyújtott szolgáltatások nem tartoznak a közérdekű jellegre tekintettel áfa mentes tevékenységek körébe. A termékértékesítés hiányában nem kellett vizsgálni sem azt, hogy a tevékenység betegség, vagy egészségügyi rendellenesség gyógyításával összefüggésben valósult-e meg, sem azt, hogy egyáltalán sor kerülhet-e termékértékesítésre (tiltott az összejttel való kereskedelem, vagy ingyenes adományozás működik).

Kfv.III.35.851/2014/4.

Amennyiben a számlában szereplő gazdasági esemény nem a számlakibocsátó és számlabefogadó között jött létre, úgy áfalevonási jog nem gyakorolható.

Kfv.III.37.869/2014/5.

Az ésszerűen tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel eljáró fogyasztótól nem várható el, hogy egy adott reklám tartalmában kételkedjen, és azt a reklámüzenet köznapi jelentésén túl értelmezze. Előzetes döntéshozatal iránti kérelem elutasítása arra tekintettel, hogy a fél által megjelölt kérdésekre adott válaszok nem befolyásolják az ügy eldöntését.

I. A 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3. § (1) bekezdése által tilalmazott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat a 3. § (2) bekezdése alapján egyebek mellett a megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot jelenti. Az Fttv. 7. § (1) bekezdése szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely – figyelembe véve valamennyi tényszerű körülményt, továbbá a kommunikáció eszközének korlátait – az adott helyzetben a fogyasztó tájékozott ügyleti döntéséhez szükséges és ezért jelentős információt elhallgat, elrejt vagy azt homályos, érthetetlen, félreérthető vagy időszerűtlen módon bocsátja rendelkezésre, vagy nem nevezi meg az adott kereskedelmi gyakorlat kereskedelmi célját, amennyiben az a körülményekből nem derül ki, [a) pont] és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas [b) pont].

A fogyasztótól nem várható el az, hogy egy adott reklám tartalmában kételkedjen, annak valóságtartalmát ellenőrizze, és az azzal ellentétes körülményeket vagy a tájékoztatóban foglalt állítást cáfoló körülményeket keresse-kutassa. A jogsértés megállapíthatóságát nem befolyásolja az, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztónak esetlegesen utóbb módjában állt a teljes körű tájékoztatás megszerzése, hiszen a visszavételi garancia kapcsán a fogyasztónak nem kellett kételkednie az adott reklám tartalmában, nevezetesen tudnia, hogy a szolgáltatás díja nem jár vissza. Az eljáró bíróságok a 2005/29/EK irányelv (a továbbiakban: UCP irányelv) 18. preambulumbekkezdésére figyelemmel – mely szerint a nemzeti bíróságok és hatóságok az Európai Unió Bírósága esetjogának figyelembevételével saját mérlegelési jogkörükben határozzák meg az átlagfogyasztó adott esetben tanúsított jellegzetes viselkedését – helyes fogyasztói magatartásból indultak ki, helyesen állapították meg, hogy a visszavételi garancia kifejezés azt a jelentéstartalmat hordozza, hogy a garancia érvényesítésével az eredeti állapot áll helyre, ennek keretében pedig a havi díj vagy annak egy része is visszajár.

A felperes által ajánlott konstrukció ezzel szemben valójában öt napos határozott idejű szolgáltatást kínált 990,-Ft-ért, azzal, hogy így hűségnyilatkozat nélkül próbálható ki a szolgáltatás. Perbeli esetben mégsem volt ezen összeg a fogyasztók által igénybe vett szolgáltatás ellenértékeként értékelhető, mert abban az esetben, ha a fogyasztó nem élt a visszavételi garanciával és előfizetővé vált, egyes csomagoknál az első, vagy első két hónapban ugyanúgy 990,-Ft-os kezdeményes havi díjat fizetett.

II. Nem kell előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni akkor, ha az értelmezés irreleváns a perbeli jogvita eldöntése szempontjából, vagy ha az uniós jog olyan egyértelmű, hogy nem merül fel kétség a szabályt illetően (acte clair doktrína, CILFIT ügy, C-566/07.)

A felperes által indítványozott kérdések arra irányultak, hogy hogyan kell értelmezni az UCP irányelvet abban az esetben, amikor a felperes által kínált szolgáltatások igénybevétele a fogyasztó gazdasági érdekében hátrányos változást nem eredményez, illetve a felperesi kereskedelmi gyakorlat hatására a fogyasztó tisztán előnyös helyzetbe kerül. A felperes indítványa téves feltételezésen alapult, mert a megállapított tényállás is éppen az, hogy a fogyasztók gazdasági érdekében bekövetkezett hátrányos változás a megtévesztő tájékoztatásra figyelemmel a fogyasztók a kereskedelmi gyakorlat folytán nem kerültek tisztán előnyös helyzetbe. Ebből következik, hogy a feltenni indítványozott kérdésekre adott válaszok nem hatottak volna ki az ügy érdemére, így az indítványt el kellett utasítani.

Kfv.III.37.968/2014/6.

A Harmtv. 19. § (4) bekezdés b) pontjának alkalmazása során a kérelmezőnek legalább valószínűsíteni kell, hogy egészségi állapota miatt képtelen önmagáról gondoskodni. Ennek hiányában a hatóság tényállás tisztázási kötelezettségének elmulasztására alappal nem hivatkozhat. EU jog hivatkozhatósága felülvizsgálati eljárásban.

A Pp. 335/A. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felek új jogszabálysértésre hivatkozzanak. A felperes 2003/86/EK irányelvre (továbbiakban: EK irányelv) történő hivatkozása ráadásul csak a felülvizsgálati tárgyalást megelőzően előterjesztett előkészítő iratban jelent meg. Ez aa Pp. 273. § (5) bekezdésébe is ütközik, mely szerint a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni.

Az Európai Bíróság a C-312/93. számú Peterbroeck-ügyben hozott ítéletében rámutatott, hogy felmerülhet a közösségi jog alkalmazása a felülvizsgálati, rendkívüli jogorvoslati eljárásban, ha az alapeljárásban a felek nem vitathatták a közösségi jogba ütközést. A C-430/93. és C-431/93. számú, Van Schijndel egyesített ügyekben hozott ítéletében az Európai Bíróság megállapította, hogy minden olyan esetben, amikor felmerül a kérdés, hogy valamely nemzeti eljárási rendelkezés lehetetlenné vagy rendkívül nehézé teszi-e az uniós jog alkalmazását, azt kell megvizsgálni, hogy milyen e rendelkezésnek az egész eljárásban betöltött helye, hogy hogyan folyik az eljárás, és melyek a sajátosságai a különböző nemzeti fórumok előtt. A C-536/11. számú Donau Chemie és társai ügyben az Európai Bíróság kimondta, hogy az egyenértékűség megköveteli, hogy az uniós jogon alapuló igények esetén ugyanazok a jogorvoslatok és eljárási szabályok érvényesüljenek, mint amelyek a hasonló, tisztán belső jogi jellegű igényekre vonatkoznak.

A nemzeti eljárásjog nem tette lehetetlenné, sőt egyáltalán nem nehezítette meg az uniós jog alkalmazását. A felperes keresetlevelében, illetve az első tárgyalásig hivatkozhatott volna az EK irányelv alkalmazására, és kérhette volna ezen konkrét rendelkezések értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. Jelen ügyben azonban az eljárás előtt fel sem merült az a konkrét kérelem, amelyet a felperes a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett.

Mindemellett a Kúria álláspontja szerint az EK irányelv 10. cikk (2) bekezdésének közvetlen alkalmazhatósága, illetve annak értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségessége nem merült fel az ügyben. Önmagában ugyanis azon körülményből, hogy a 10. cikk (2) bekezdése lehetővé tette, hogy a tagállamok a 4. cikkben nem említett egyéb családtagok családgyejesítését is engedélyezzék, ha azok a menekült eltartottjai, nem következik, hogy azt csak az ott szereplő feltételhez, nevezetesen a menekülttel fennálló eltartotti viszonyhoz köthetnék. Alaptalanul hivatkozott ezért arra a felperes, hogy a 4. cikkben nem említett

egyéb családtagnak minősülő testvér esetében a magyar jogalkotó az EK irányelvbe ütközően rögzítette az „egészségi állapota miatt önmagáról gondoskodni képtelen” feltételt.

Kfv.II.38.010/2014/15.

Amennyiben a tagállami jogalkotó hiányosan, tévesen, az uniós irányelvvel ellentétesen ülteti át az uniós jogszabályt a tagország jogrendszerében, akkor az érintett irányelv közvetlen alkalmazása indokolt, melyet a közigazgatási hatóságnak érvényesítenie kell.

A Kúria a beavatkozók felülvizsgálati kérelmében foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az Európai Unió Bírósága a 97/11/EK irányelvvel módosított 85/337/EK Irányelvvel (a továbbiakban: Irányelv) kapcsolatos megállapításai szerint az Irányelv 4. cikkének (2) bekezdése mérlegelési mozgásteret biztosít a tagállamoknak, hogy meghatározzák a projektek egyes típusait, amelyeket vizsgálatnak vetnek alá, vagy az alkalmazandó kritériumokat és/vagy küszöbértékeket. E mérlegelési mozgásteret korlátozza az Irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő azon kötelezettség, hogy a jellegüknél, méretüknél vagy elhelyezkedésüknél fogva a környezetre várhatóan jelentős hatást gyakorló projektek esetében hatásvizsgálatot végezzenek (Abraham ítélet, C-2/07, EU:C:2008:133, 42. pont).

A tagállamok a rögzített kritériumokon és/vagy a küszöbértékeken túl nem hagyhatják figyelmen kívül a projektek valós környezeti hatását és annak jelentős voltát sem (Kraaijeveld ítélet, C-72/95, EU:C:1996:404, 50-51. pontok; Bizottság v Olaszország ítélet, C-83/03, EU:C:2005:339, 19. pont). A 314/2005.(XII.25.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kvr.) ezen elveknek való megfelelése hiányát támasztja alá, hogy kizárólag a kifutópálya 800 méteres hosszára vonatkozó és környezeti hatásvizsgálatot mellőző rendelkezést egy kötelezettségszegési eljárás keretében utóbb törölte a magyar jogalkotó a Kvr. 3. számú melléklete módosításával 2011. szeptember 15-i hatállyal. Ezzel kétséget kizáróan igazolt a Kvr. Irányelvvel való összeütközése.

Az uniós joggal ellentétes Kvr. rendelkezések helyett az Irányelv közvetlen hatályára hivatkozhattak a felperesek, mivel az Irányelvvel ellentétes Kvr. alkalmazása kizárt. Ugyanakkor nem pusztán az Irányelv közvetlen hatálya állt fenn, hanem az Irányelv fordított vertikális hatályára vonatkozó tilalom kivételes feloldása is. A környezeti hatásvizsgálatokkal kapcsolatos ügyekben, ha megállapításra kerülne a hatásvizsgálat szükségessége, a kérdéses földterület használójának szintén viselnie kellene az ilyen határozat következményeit (Salzburger Flughafen ítélet, C-244/12, EU:C:2013:203, 46-47. pontok). Ebben a tekintetben a tagállami átültetési kötelezettség elmulasztásától függetlenül, közvetett módon kötelesek a magánfelek üzemeltetőként viselni a tagállami kötelezettségek késedelmes teljesítését a később elvégzett hatásvizsgálat miatt.

A létesítményt fizikailag érintő munkálatok vagy beavatkozás hiányában valamely repterület üzemeltetésére kiadott engedély meghosszabbítását nem lehet projektnek tekinteni (Gewest ítélet, C-275/09, EU:C:2011:154, 30. pont). Ugyanakkor ezen ítélet egyértelműen kimondja azt is, hogy amennyiben az engedélyezési eljárás korábbi szakaszában nem vizsgálták a repterületet érintő, egyébként megvalósult munkálatok vagy beavatkozások környezetre gyakorolt hatásait, a tagállami bíróságnak kötelező arról gondoskodnia, hogy e vizsgálatot legkésőbb az üzemeltetésre vonatkozó engedély kiadásakor elvégezzék (Gewest ítélet, EU:C:2011:154, 38. pont). Mindemellett a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a repterület vonatkozásában korábban nem történt meg hatásvizsgálat elvégzése, ugyanakkor a repterületre minősítés jelentős változásokat hoz a létesítmény működtetésében, amely alátámasztja azt, hogy a hatóságnak érdemben döntenie kell a környezeti hatásvizsgálat szükségességéről. A Kvr. 1.§ (1) bekezdése szerint is annak hatálya kiterjedt az 1-3. számú mellékletben meghatározott tevékenységekre, létesítményekre, valamint azok – jelen ügy megítélése szempontjából leglényegesebb – jelentős módosításaira, változtatásaira is, így az átminősítésre az Irányelv rendelkezései és a Kvr. alkalmazandó rendelkezései az irányadóak.

Kfv.II.38.106/2014/11.

A járművezetésre jelentkezési lap "nyilatkozat" részének nem a valóságnak megfelelő kitöltése hamis adatközlést, a hatóság félrevezetését jelenti, és megalapozza a vizsgák érvénytelenítését, a vizsgaigazolások visszavonását.

A Kúria érdemben nem vizsgálta a felperesnek az Európai Unióról Szóló Szerződés és az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés megsértésére történő hivatkozásait, mivel csak általánosságokban, pontos jogszabályi hely megjelölése nélkül hivatkozott ezek elsőfokú bíróság általi megsértésére.

Az ügy eldöntése szempontjából nincs jelentősége a felperes hivatkozásának a 2006/126/EK irányelv 2. cikkének a hatóság, illetve a bíróság általi megsértésére, mert a jelen eljárásnak nem tárgya a más tagállamban megszerzett vezetői engedély elismerése.

Nyilvánvaló, hogy nem volt utasítás egyik tagállam részéről a másik tagállam hatósága részére, ugyanis a 2006/126/EK irányelv egyértelműen a hatóságok kölcsönös együttműködését deklarálja. Az Irányelv 15. cikke a tagállamok kölcsönös segítségnyújtásáról írva lehetővé teszi a tagállamok közötti információcserét a visszavont vezetői engedélyekről is. Ennek megfelelően nem volt akadálya, hogy a felperes visszavont és Németországban meg nem újított vezetői engedélyéről, a visszavonás okáról és a vezetői engedély visszaszerzéséhez előírt feltételekről a német hatóság a magyar hatóságot tájékoztassa.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Pákozdi Ildikó Magyarország elleni ügye (51.269/07. számú ügy)

A Fejér Megyei Adóigazgatóság (a továbbiakban: adóhatóság) 2004. április 25-e és 2004. december 3-a között adóellenőrzést folytatott a kérelmezőnél az 1999-2001 közötti időszakra vonatkozóan. Az adóhatóság megállapításait jegyzőkönyvbe foglalta, melyre a kérelmező észrevételeket tett. Figyelembe véve a jegyzőkönyv megállapításait, a kérelmezőnek és édesapjának tanúvallomását és a kérelmező észrevételeit a adóhatóság 10.961.884 forint adókülönbözetet, 5.480.808 forint adóbírságot és 6.551.884 forint késedelmi pótlékot állapított meg a kérelmező terhére. Az adóhatóság nem fogadta el a kérelmezőnek és édesapjának azon vallomását, miszerint a kérdéses tagi kölcsön fedezetét szolgáló összeget a kérelmező édesapjától kapta kölcsön. Egy, az apával szembeni célvizsgálatra hivatkozással az adóhatóság megállapította, hogy a kérelmező édesapja felhívás ellenére elmulasztotta okiratokkal igazolni, hogy a tárgyi időszakban a vitatott pénzüsszeggel rendelkezett volna.

A másodfokú adóhatóság 2005. május 5-én helybenhagyta az elsőfokú döntést. Hangsúlyozta, hogy a kérelmező édesapja csupán állította, de semmilyen módon nem bizonyította a pénzüsszeg eredetét és kiemelte: mivel adóellenőrzési eljárás folyik az adózói forráshiány kivizsgálása tárgyában, a kérelmezőnek kellett volna bizonyítania a kérdéses összeg eredetét. Az adóhatóság továbbá azt is kiemelte: életszerűtlen, hogy a kérelmező édesapja nagy összegű kölcsönt nyújtson a lányának ahhoz, hogy a teljesíteni tudjon egy pénzübeli szolgáltatást a szövetkezet felé, amelynek többségi tulajdonosai a kérelmező szülei voltak.

A kérelmező kérte a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát. A Fejér Megyei Bíróság egyesbíróként eljárva 2006. február 28-án tárgyalást tartott és hatályon kívül helyezte az adóhatóság határozatát. A bíróság döntését lényegében a kérelmező édesapjának a pénz eredetére vonatkozó tanúvallomására alapozta. A bíróság kiemelte, hogy - szemben az adóhatóság megállapításával – a kérelmező édesapja nem volt köteles bizonyítani azon jövedelmének és vagyonának létét és eredetét, amelyet személyes kölcsönként nyújtott lányának.

Az adóhatóság felülvizsgálati kérelemmel élt a döntés ellen, álláspontja szerint a kérelmezőnek számviteli bizonylatokkal kellett volna igazolnia állítását, ahogyan az már az adóigazgatási eljárásban is felmerült. A kérelmező felülvizsgálati ellenkérelmében kifejtette, hogy álláspontja szerint az édesapja vallomása van olyan jó bizonyító erejű mint amilyen egy számviteli bizonylat lenne. A kérelmező nem élt a Pp. 274. §-ának (1) bekezdésében biztosított jogával, és nem kérte tárgyalás tartását.

A Legfelsőbb Bíróság 2007. április 12-én háromtagú tanácsban eljárva, tárgyaláson kívül elbírált az adóhatóság felülvizsgálati kérelmét. A Legfelsőbb Bíróság észlelte, hogy az adott körülmények között – vagyis, mivel a felperes volt köteles cáfolni az adóhatósági adóbecslést – a bizonyítási teher törvényileg a kérelmezőn nyugodott, hogy bizonyítsa hitelt érdemlő bizonyítékokkal az összeg eredetét [BH.2006.104.]. Úgy találta, hogy a tanúvallomás amelyet a kérelmező apja tett, nem meggyőző, mivel semmilyen olyan számviteli bizonylatot nem csatoltak hozzá, amely igazolna bármiféle pénzüatutalást, bankszámlakivonatot, szerződést vagy valami hasonlót. Úgy ítélte, hogy bár a kérelmező nyilatkozott apjának az állítólagos tranzakció idején meglévő vagyonáról, sohasem bizonyította elégségesen nagy mennyiségű pénzüsszeg elérhetőségét a részéről. Megjegyezte továbbá, hogy „nagyon valószínűtlennek tűnik ... egy apa számára hogy nagymennyiségű pénzü kölcsönöz a lányának, úgy, hogy az pénzübeli szolgáltatás nyújt egy szövetkezetnek, amely (nagy részt) a szülei tulajdonában áll. Meg tudta volna tenni ezt ... közvetlenül, a lánya bevonása nélkül is”. A Legfelsőbb Bíróság megjegyezte, hogy kérelmező nem tudta ésszerűen megmagyarázni ezt a bonyolult rendszert, és úgy ítélte, hogy bár a kérelmező megkísérelte cáfolni az adóhatóság megállapításait, a felajánlott bizonyíték, amely apja pusztá állítása volt, elégtelen volt. Összességében a Legfelsőbb Bíróság arra a

következtetésre jutott, hogy a kérelmező előadása nem minősül „hitelt érdemlő bizonyítékokkal” alátámasztottnak az Art. 109. § (3) bekezdése értelmében. A Legfelsőbb Bíróság ezért a Fejér Megyei Bíróság ítéletét a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította. A határozat ellen további jogorvoslatnak nem volt helye. A határozatot a kérelmező részére 2007. május 21-én kézbesítették.

A kérelmező – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozással – sérelmezte, hogy a hazai bíróságok előtt a rá kiszabott adóbírság tekintetében nem volt tisztességes tárgyalás.

A megengedhetőség körében a Bíróság kiemelte, hogy a jelen ügy olyan eljáráshoz kapcsolódik, amelyben a kérelmezőt az adóbevallása hibái és az adóhiány megállapítása következtében személyi jövedelemadó, 50%-os adóbírság és kamatok megfizetésében marasztalták. A Bíróság következetesen úgy ítélte, hogy az adóbecslés és az adóbírság kiszabása kívül esik az Egyezmény 6. cikkének hatályán magánjogi szempontból. Ebben az ügyben tehát az a kérdés vetődik fel, vajon az eljárás „büntető” jellegű volt-e a 6. cikk autonóm fogalomrendszerén belül, és így magához vonzza-e e rendelkezés biztosítékait ebből a szempontból.

A Bíróság bevett esetjoga három megfontolandó szempontot állít fel annak értékelésekor, hogy vajon jelen van-e az Egyezmény 6. cikke értelmében vett „büntetőjogi vád”. Az első feltétel, a jogsértés nemzeti jog szerinti minősítése, a második feltétel a jogsértés valódi természete, a harmadik annak a büntetésnek a természete és súlyossága, amelynek magára vonását az érintett személy kockáztatja. A második és a harmadik feltétel vagylagos, és nem szükségképpen együttes. Ez azonban nem zárja ki az együttes megközelítést, ahol az egyes szempontok elkülönült elemzése nem teszi lehetővé, hogy a büntetőjogi vád létét illetően egyértelmű következtetésre jussunk.

Ami az adóbírság hazai minősítését illeti, a Bíróság kiemelte, hogy azt nem a büntetőjogi rendelkezések alapján alkalmazzák, hanem a pénzügyi rendszer részeként. Továbbá, a magyar jogrendszer az adóbírságot nem büntetőjogi büntetésként, hanem inkább közigazgatási szankcióként szabályozza, amely nem jár büntetett előélettel. Következésképpen nem mondhatjuk, hogy az adóbírság a hazai jogrendszer szerint a büntetőjoghoz tartozik. Ez a megfontolás azonban nem döntő. Áttérve a második feltételre, nevezetesen a kérelmezőnek betudott magatartás természetére, a Bíróság kiemelte, hogy az adóhatóság azért szabott ki adóbírságot a kérelmezővel szemben, mert valótlán adatokat szolgáltatott a személyi jövedelemadója kapcsán, és ez az általános adójogi szabályokon alapult, amelynek címzettje valamennyi adófizetésre köteles személy, és nemcsak egy különleges jogállású, körülhatárolt Továbbá nyilvánvaló, hogy az adóbírságot nem a károk pénzbeli megtérítésére szánták, hanem büntetésként, hogy az újbóli jogsértéstől elrettentsen és az adófizetési kötelezettség megsértését megbüntesse. Arra lehet tehát következtetni, hogy az adóbírságot egy olyan szabály alapján alkalmazták, amelynek célja elrettentő és büntető jellegű. Ami pedig a lehetséges büntetés súlyosságát illeti, az adóbírságot az elküldt adóval arányos összegben szabják ki, rendszerint annak 50%-ában állapítják meg, felső határ nélkül. Valóban, a jelen ügyben az adóhatóság által kiszabott adóbírság igen jelentős, összesen 5.480.808 forint volt. Mivel semmi sem utal arra, hogy a bírósági felülvizsgálat egy ennél magasabb összegű adóbírság kiszabásához vezethetett volna, a ténylegesen kiszabott adóbírság az, ami jelez, hogy mi volt a bírósági eljárás tétje.

A Bíróság álláspontja szerint az adóbírságra vonatkozó jogszabályok általános jellege és a büntetés célja mutatja, hogy a kérelmezőt az Egyezmény 6. cikke értelmében bűncselekménnyel vádolták, amit a kérelmezőre kiszabott büntetés súlyossága is igazolt, ezért az Egyezmény 6. cikke alkalmazható a felülvizsgálati eljárásban.

Az ügy érdemét illetően a Bíróság emlékeztetett, hogy a szóbeli és nyilvános tárgyaláshoz való jog az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében alapelvnek minősül. Kiemelkedő jelentőségű alkotóeleme a büntetőeljárás tisztességes voltának, jóllehet nem az egyetlen. A Bíróság elsődleges feladata a 6. cikk 1. bekezdése alapján, hogy értékelje a büntetőeljárás egészének tisztességes voltát. Ennek az értékelésnek a során a Bíróság az eljárás egészét vizsgálta figyelemmel a védelemhez való jogra, de a bűncselekmények megfelelő üldözéséhez fűződő köz- és sértetti érdekre is.

A Bíróság egyetértett a Kormányzattal abban, hogy a tárgyalástartási kötelezettség nem abszolút; lehetnek olyan eljárások, amelyekben a szóbeli tárgyalás nem kötelező, például nem merül fel a hitelesség vagy a vitatott tények kérdése, amely szükségessé tenné a tárgyalást, és a bíróság az ügyet a

felek előadása és más írott anyag alapján tisztességesen és ésszerűen el tudja dönteni. Ugyancsak elismerte, hogy a nemzeti hatóságok tekintettel lehetnek a hatékonyság és gazdaságosság követelményeire, és úgy találta, hogy a tárgyalások rendszeres tartása végső soron megakadályozhatják a 6. cikk 1. bekezdés ésszerű idő követelményének való megfelelést. Az is igaz, hogy a Jussila-ügyben a Bíróság kifejtette: az adóbírság különbözik a büntetőjog kemény magjától, következésképpen a büntetőjogi szempontú garanciákat nem szükségképpen alkalmazza teljes szigorral. Abban az ügyben úgy találta, hogy szükségtelen volt szóbeli tárgyalás tartása, minthogy a kérelmezőnek megfelelő lehetősége volt, hogy ügyét írásban előadja, észrevételezze az adóhatóság beadványait és minden tény- és jogkérdést megfelelően kezeltek írásban. Továbbá arra is emlékeztetni kell ezzel összefüggésben, hogy a bizonyítékok elfogadhatósága a nemzeti jog és a nemzeti bíróságok általi szabályozás tárgya, és hogy a Bíróság feladata csak az, hogy megvizsgálja, vajon az eljárást tisztességesen folytatták-e le. A Bíróság feladata az Egyezmény alapján, hogy megbizonyosodjék arról, vajon az eljárás a maga egészében, ideértve a bizonyítás-felvétel módját is, tisztességes volt. Minden lényeges adat, különösen a kérelmező korábbi magatartásával kapcsolatos állítólagos gyanút, nyíltan a perbíróság elé kell tární vagy kontradiktórius módon meg kell vizsgálni.

Jelen ügyben a Bíróság az elején kiemelte, hogy az első fokon eljáró bíróság tartott tárgyalást. A bíróság meghallgatta a kérelmező tanúját, nevezetesen az apját. Ebben a tekintetben csak azt kellett vizsgálni, hogy vajon a szóbeli tárgyalás alapelvétől való eltérés a Legfelsőbb Bíróság előtti eljárásban igazolható-e jelen ügy körülményei között.

A Bíróság ezen a ponton emlékeztetett, hogy ahol a hazai jog biztosítja a fellebbezési jogot, a fellebbezési eljárás az elsőfokú eljárás kiterjesztéseként kezelendő, és ezzel összhangban alá van vetve az Egyezmény 6. cikkében foglalt garanciáknak. A 6. cikk 1. bekezdése azonban, még ahol a fellebbviteli bíróságnak hatásköre van az ügyet mind jogi, mind ténybeli szempontból felülvizsgálni, ott sem mindig követeli meg a nyilvános tárgyaláshoz való jogot, még kevésbé a személyes megjelenés jogát. Annak eldöntése érdekében, vajon kellett volna-e tárgyalást tartani, tekintettel kell lenni, egyéb szempontok mellett a szóban forgó eljárás sajátos vonásaira és arra, ahogyan a kérelmező érdekei ténylegesen megjelennek és védelemben részesülnek a magasabb fokú bíróság előtt, különösen az általa eldöntendő kérdések jellege fényében. Olyan körülmények között, ahol a magasabb fokú bíróság ítélete a bizonyítékok összességének értékelésén alapul, megváltoztatva a kérelmező felmentését (amelyre az alsóbb fokú bíróság előtt a bizonyítékok teljes körű meghallgatását és befogadását követően került sor), a tisztességesség megköveteli, hogy a kérelmezőnek biztosítsák a vádak vitatásának és a személyes vallomástételnek a lehetőségét. Továbbá, az a tény, hogy a fellebbezési bíróság megváltoztatja az elsőfokú bíróság felmentő ítéletét anélkül, hogy a kérelmezőt személyesen meghallgatná, önmagában nem sérti az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését. E kérdések értékelése során figyelemmel kell lenni többek között az érintett eljárás sajátos vonásaira és arra, ahogyan a védelem érdekei megjelennek és védelemben részesülnek a fellebbezési bíróság előtt, különösen az általa eldöntendő kérdések jellege és azok kérelmező számára való fontossága fényében.

A Bíróság észlelte, hogy a kérelmező nem kérte tárgyalás tartását. Az a kérdés merül fel tehát, hogy úgy kell-e tekinteni, hogy ő lemondott a tárgyaláshoz való jogáról.

Miként az a Legfelsőbb Bíróság döntéséből kitűnik, nem vizsgálta, hogy az ügy körülményei, különösen a bizonyítékok felülmérlegelése, szükségessé teszik-e a tárgyalás tartását, és a kérelmező sem volt tudatában annak a ténynek, hogy ügyének felülvizsgálata együtt járhat egy ilyen felülmérlegeléssel.

Ilyen körülmények között a Bíróság nem tudott döntő jelentőséget tulajdonítani annak, hogy a kérelmező nem kérte tárgyalás tartását, hanem tovább kellett lépnie az eljárás egésze tisztességes volta kérdésének független vizsgálatára, a 6. cikk követelményei alapján. Miként azt a fentiekben kiemelte, a Bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az attól az elvtől való eltérés, hogy tárgyalást kell tartani, az eset körülményei között, a hazai eljárás különleges sajátosságainak egészére tekintettel igazolható-e fellebbviteli szakban. E kérdés elbírálása érdekében tekintettel kellett lenni a nemzeti fellebbviteli és felülvizsgálati rendszerre, amelyben a kérelmező érdekei megjelentek és védelemben részesültek a Legfelsőbb Bíróság előtt, különösen az általa elbírálandó kérdések fényében.

A Bíróság észlelte, hogy a jelen ügyben a Legfelsőbb Bíróság döntése, amellyel kötelezte a kérelmezőt nagy összegű adóbírság megfizetésére, lényegében az édesapja tanúvallomása bizonyító erejének felülmérlegelésén alapult. A Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte, hogy az általa adott magyarázat a kérelmező jövedelmének eredetét illetően nem volt meggyőző és elégséges, és ezért a kérelmező elmulasztott hitelt érdemlő bizonyítékot szolgáltatni az adóbevallásában állított jövedelme és az adóhatóság által becsült adóköteles összeg közötti különbségre.

A Bíróság álláspontja szerint az apa tanúvallomása elfogadhatóságának problémája egy olyan kérdés, amely akkor lett volna igazolt, ha Legfelsőbb Bíróság kontradiktórius eljárásban a tanúvallomásból, továbbá a kérelmezőtől, illetve a tanútól a tárgyaláson kapott szóbeli magyarázatból származó személyes benyomásokat szerzett volna – még ha a kérelmező lényegi érveit írásbeli ellenkérelmében elő is adta. Igaz, hogy a Legfelsőbb Bíróság fő érve e bizonyíték elutasítására más, a hasonló ügyleteknél szokásos okirati bizonyíték hiánya volt. A Bíróság azonban úgy ítélte, hogy – mivel a rendelkezésére álló adatokból kitűnt, hogy semmilyen alakszerű bizonyítási szabály nem játszott közre ebben az ügyben és a bíróság szabadon elfogadhatott bármilyen bizonyítékot – a kérelmező, és esetlegesen az apja személyes meghallgatása lett volna kívánatos, mint a tisztességes tárgyalás feltétele, hogy a védelem a legteljesebb mértékben tudja gyakorolni a jogait.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a bizonyítási teher megfordulása esetén az eljárás tisztességessége különös gondosságot követel abban, hogy a megvádolt személyt kontradiktórius módon hallgassák ki, amely a jelen ügyben csak az írásbeli eljárásban volt biztosított.

Ez különösen azért van így, mert a felülvizsgálat nyilvánvalóan nemcsak jogkérdésekkel foglalkozott, hanem fontos ténybeli kérdésekkel is és kiterjedt annak értékelésére, hogy vajon a bizonyítékokat helyesen értékelte-e az alsóbb fokú bíróság, és ez anélkül, hogy a kérelmezőnek megfelelő lehetőséget biztosítottak volna arra, hogy az ezzel az ügy eldöntése szempontjából nyilvánvalóan döntő fontosságú kérdéssel kapcsolatos érveit személyesen előadja. A Bíróság továbbá észlelte, hogy a Legfelsőbb Bíróság előtti eljárás végső fok volt, amely a kérelmező ellen felhozott „büntetőjogi vádak” érdemében határozott, és döntése ellen nem volt helye további jogorvoslatnak. Anélkül, hogy megkérdőjelezte volna a Legfelsőbb Bíróság következtetését, hogy a bizonyítékot az alsóbb fokú bíróság hibásan és az adóhatóság helyesen értékelte, a Bíróság úgy ítélte, hogy a 6. cikk 1. bekezdése megkövetelte volna a bíróság előtti szóbeli tárgyalást, figyelembe véve azt, hogy mi volt a tét a kérelmező számára.

Következésképpen a Bíróság azon az állásponton volt, hogy egy büntetőeljárással felérő jellegű eljárásban, ahol a kérelmező terhére a bizonyítási terhet törvényileg megfordítják, és ahol bizonyos ténybeli elemek relevanciájának előre nem látható felülmérlegelésére kerül sor, az ügy érdemében való döntés szóbeli tárgyalás tartása nélkül nem felel meg a tisztességes tárgyalás elvének. Valóban, a jelen ügy körülményei figyelemreméltó hasonlóságot mutatnak a Suuripää-ügy körülményeivel, amelyben a Bíróság megállapította a 6. cikk 1. bekezdésének sérelmét, bár egy tisztán büntetőjogi és nem adójogi összefüggésben.

Következésképpen a Bíróság úgy ítélte, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

A Bíróság a kérelmező javára 7.500,-Euro nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

A Kúria emberi jogi vonatkozású iránymutatásai

Büntető ügyszak

EBH.2014.B.1.

I. Ha az emberölés büntettének életfogytig tartó szabadságvesztéssel is fenyegetett súlyosabb minősítését öt körülmény is megállapíthatóvá teszi, akkor ez a terhelt szökésének, elrejtőzésének veszélyét oly mértékben alapozza meg, hogy azzal szemben a terhelt kedvező személyi körülményeire hivatkozás súlytalan, s az előzetes letartóztatásnál enyhébb kényszerintézkedés elrendelése szóba sem kerülhet.

II. A bűnisméltlés veszélyét – mint további előzetes letartóztatósi okot – megalapozza az a tény, hogy a terheltnek közel másfél éven át követték el a törvényi egységbe foglalható ölési cselekményeiket, valamint azokat a sorozat-bűncselekmények megállapítására alkalmas további cselekvősegeiket, amelyeknek a bűnüldöző hatóság vetett véget [Be. 129. § (2) bek. b) pont, d) pont; Be. 132. § (2) bek.; 1978. évi IV. tv. 166. § (1) bek., (2) bek. a), c), f), g) és i) pont].

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.I.85/2014/6.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága határozatainak és a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően, az ügy konkrét körülményeinek vizsgálata (BH. 2009/7.) alapján okszerűen állapította meg az ítéletábra, hogy a terhelt tekintetében az előzetes letartóztatás Be. 327. § (2) bekezdése és 129. § (2) bekezdése d) pontja szerinti oka egyaránt fennáll. Ennek során azt is megfelelően figyelembe vette, hogy az e körben hozott döntések nem csak olyan körülményekre alapozhatók, amelyek a bizonyosság erejével megállapíthatóak. Elégséges az is, ha a döntés olyan adatokon alapul, amelyek tényszerűsége más adattal alátámasztott és ez ésszerű érvet szolgáltat arra a következtetésre, hogy e kényszerintézkedés alkalmazása a törvény céljai érdekében szükségszerű, célszerű (BH. 2012/285.).

A vádlottal szemben nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetés 10 évet meghaladó tartamára figyelemmel – a vádlottnak az ügyben feltárt személyi és családi körülményei, így két kiskorú gyermekes volta, és feleségének igazolt betegségei mellett is – szökésétől, elrejtőzésétől a Kúria álláspontja szerint is tartani kell.

A becsatolt határozatok kiadmányából megállapíthatóan a rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Törvényszék a 2013. november 22-én meghozott végzésével a vádlott előzetes letartóztatását megszüntette, egyben nyomkövető technikai eszközzel történő ellenőrzés melletti házi őrizetét rendelte el. Az Ítéletábra azonban a 2014. január 21. napján meghozott végzésével az ügyészi fellebbezésnek helyt adva a végzést megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig a vádlott ismételt előzetes letartóztatását rendelte el. Megállapította azt is, hogy annak foganatba vételére a jelen ügyvel kapcsolatos másodfokú eljárásban alkalmazott előzetes letartóztatás megszüntetése esetén kerülhet sor. Ezen adatokra tekintettel helytállóan hivatkoztak a fellebbezések arra, hogy az előzetes letartóztatás megszüntetése mellett a másik ügyben nyomkövetővel történő ellenőrzés melletti házi őrizet alkalmazására került sor, és 2013. december 18-ig, amíg a vádlott előzetes letartóztatását ezen ügyben ismételten foganatba nem vették, a vádlott annak szabályait nem szegte meg. Mindez azonban a szökés, elrejtőzés veszélyét, különös tekintettel arra, hogy a másik ügyben is elrendelést nyert az előzetes letartóztatása, nem teheti kétségessé.

Ezen túlmenően az ítéletábra által hivatkozott körülményekre tekintettel, a többszörös visszaeső, a vád tárgyává tett cselekményét a nem jogerős ítélet felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje, és ellene

folyamatban lévő másik büntetőeljárás hatálya alatt elkövető vádlottnál fennáll a bűnisméltés konkrét veszélye is.

Óvadék letételére pedig jelen esetben nem kerülhet sor, óvadék kizárólag a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott előzetes letartóztatási ok esetén alkalmazható (BH 2012/116.).

A kifejtetteknek megfelelően okszerűen rendelte el az ítéletábra a vádlott előzetes letartóztatását. Enyhébb kényszerintézkedés az e körben folytatott vizsgálat eredményeként (BH 2007/216.) a Kúria álláspontja szerint sem indokolt.

Bkk.I.143/2014/2.

1. Nem a büntetés-végrehajtási bíró, hanem a büntetés-végrehajtási jogszabályok által a rendelkezési jogkör gyakorlójának nevezett bírósági hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy az előzetes letartóztatásban, és így büntetés-végrehajtási intézetben tényleges szabadságelvonás hatálya alatt álló, ám még jogerősen el nem ítélet terhelt a büntetőeljárás eredményességére figyelemmel tehet-e nyilatkozatot sajtótermékben vagy elektronikus hírközlő hálózat útján.

2. A kollégiumi vélemény az adott kollégium tagjaira kötelező, és azt fejezi ki, hogy a kollégium a továbbiakban az adott jogkérdésben a jövőben a kollégiumi véleményben kifejtettek szerint fog ítélni. Az alsóbb szinten ítélező bíróságok ennek tudatában követik, vagy nem, a Kúria kollégiumi véleményét. Ha azonban a Kúria kollégiumi véleményétől eltérő jogi álláspontot foglalnak el, ennek következményeivel számolniuk kell.

Tévedésen alapszik az ítéletábra azon jogi álláspontja is, amely szerint a perbíróság a nyilatkozattétel engedélyezése tárgyában pervezető, ekként önállóan nem fellebbezhető végzésben határoz, és e pervezető végzés meghozatalát követően a büntetés-végrehajtási bíró hozza meg a nyilatkozattétel engedélyezése tárgyában az alakszerű, így már fellebbezhető végzést.

Ilyen következtetés a Bv.tvr. egyetlen rendelkezéséből sem vonható le, és mivel a nyilatkozattétel engedélyezését a Bv.tvr. szabályozza, semmilyen tételes jogi alapja nincs az ítéletábra e kérdésben elfoglalt álláspontjának. Az ítéletábra is idézi a Be. 260. § (1) bekezdését, mely szerint a pervezető végzés az ügy menetét, az eljárási cselekmény előkészítését vagy annak végrehajtását szolgálja. A vádlott sajtónak történő nyilatkozattételét engedélyező vagy azt megtagadó határozata tartalmilag nyilvánvalóan nem ilyen, így pervezető végzésnek semmiképp sem tekinthető.

Az ítéletábra idézi az Alkotmánybíróság 13/2001. (V. 14.) határozatának megállapításait, amelyből azonban éppen az olvasható ki, miszerint a fogvatartott véleménynyilvánítási joga és a sajtóval történő kapcsolattartása nemcsak a büntetés-végrehajtás reintegrációs céljait elősegítő eszköz, de egyben az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Európai Egyezményében biztosított alapjog is, amely csak szűk körben korlátozható.

Ebből viszont az következik, hogy az ítéletábra azon jogi álláspontja, miszerint a nyilatkozattétel tárgyában a perbíróság pervezető végzéssel határoz, és ezt követően, a büntetés-végrehajtási bíró e végzéshez kötve, határoz a nyilatkozattétel megengedhetőségéről, ténylegesen mind a büntetés-végrehajtási bíró kompetenciáját, mind pedig a jogorvoslati jogosultságot kiüresíti, mivel a perbíróság végzése után sem a bv. bíró, sem a bv. bíró határozatát felülbíráló másodfokú tanács nincs abban a helyzetben, hogy a pervezető végzést – melyet indokolni sem kell – érdemben felülbírálja.

Amennyiben ez az álláspont helytálló lenne, akkor a döntés hasonló helyzetet eredményezne, mint amilyen a Be. – tervezett, azonban hatályba nem lépett – 327. § (2) bekezdése miatt alakult volna ki, amely szerint azzal a terhelttel szemben, akit első fokon nem jogerősen legalább három évi szabadságvesztésre ítélték, az ügyész indítványa alapján az előzetes letartóztatás elrendelése vagy fenntartása kötelező lett volna; ennek kapcsán fejtette ki az Alkotmánybíróság 19/1999. (VI. 25.) AB határozatában, hogy az ilyen rendelkezés elvonná a bíróság hatáskörét, és egyúttal kiüresítené a jogorvoslati jogot is, emellett sértené a jogbiztonság követelményét, mivel a döntés alapjául szolgáló mérlegelési szempontokat egyáltalán nem határoz meg.

A Kúria megítélése szerint az Ítéletábra által vázolt engedélyezési modell ugyanezen hiányosságokban szenved: egyrészt a perbíróság pervezető végzésének mérlegelési szempontjait nem határozza meg, ugyanakkor a pervezető végzés ténylegesen „kényszerpályára” helyezné a büntetés-végrehajtási bírót, mivel a mérlegelési szempontokat nem bírálhatná felül, és emiatt a bv. bíró határozata elleni jogorvoslati jog formálissá válna; a felülbírálatot elvégző bíróság sem ismerné a döntés tényleges okait, ezért azt érdemben felülbírálni sem tudná.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.I.10.078/2014/2.

Kormánytisztviselő 2011. május 25-én közölt felmentése jogszerűségét a nemzeti jog szabályai szerint kell elbírálni.

Az Alkotmánybíróság a 8/2011. (II.18.) AB határozatában megállapította, hogy a (határozatában Ktjt-nek nevezett, 2010. évi LVIII. tv.) Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja „alkotmányellenes, sérti ... [az Alkotmány] 70/B. § (1) bekezdésében szabályozott munkához való jogot, a 70. § (6) bekezdésében szabályozott közhivatal viseléséhez való jogot, az 57. § (1) bekezdésében szabályozott bírósághoz fordulás jogát és az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében szabályozott emberi méltósághoz való jogot ...”.

Az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján a sérelmezett rendelkezést a jövőre nézve semmisítette meg: ... az 2011. május 31-én vesztí hatályát” (idézett határozat 6. pont). A fentiekből az következik, hogy a felperes felmentése közlésének időpontjában a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazható volt. Ezért a másodfokú bíróságnak a Ktjv. 8. § (1) bekezdés alkalmazhatóságáról kifejtett jogi érvelése (indokolás 3. oldal 6. bekezdés, 4. oldal 1-2. bekezdés) nem jogszabálysértő.

A felperes a fellebbezésében foglaltakat nem egészítette ki a 2012. szeptember 12-én megtartott fellebbezési tárgyaláson az Európai Emberi Jogi Bíróság K.M.C. – Magyarország ügyben időközben meghozott ítéletében „felhívott jogszabályi rendelkezésekkel”, sem pedig avval, hogy ezeket a közelebről meg nem jelölt szabályokat az alperes megsértette. Erről a jogkérdésről a másodfokú bíróság nem döntött. Mindezek kizárják, hogy a Kúria ezt a felülvizsgálati érvelést vizsgálhassa [Pp. 272. § (2) bekezdés, 273. § (1) bekezdés, EBH 2002.653.].

A felperes a fellebbezésébe és ezzel egyezően a felülvizsgálati kérelmébe foglalta az Alkotmánybíróság 8/2011. (II.18.) AB határozata 6. pontjában rögzítettek egy részét a bírói jogvédelemmel összefüggésben.

A másodfokú bíróság ítélete az Egyezményt nem említi, erre vonatkozóan az ítélete döntést nem tartalmaz. A felperes a felülvizsgálati kérelmében ezzel összefüggésben csupán azt állította, hogy a törvényszék határozata megsértette az emberi jogokat, az emberi méltóságot a 8/2011. (II.18.) AB határozat megfelelő rendelkezésére is tekintettel. Ezen kívül a törvényszék az emberi jogok értelmezését, „alkalmazási területének kijelölését” is helytelenül végezte el. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes a törvénynek megfelelően nem jelölte meg, hogy a másodfokú bíróság ítélete melyik konkrét jogszabály megsértése miatt jogszabálysértő [Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ebből következően a Kúria a felülvizsgálati kérelemnek – összefoglalóan – az emberi jogokra vonatkozó részét érdemben nem vizsgálhatta.

Polgári ügyszak

Pfv.I.20.014/2014/3.

Ha a végrehajtási eljárás már nincsen folyamatban, mert az adós teljesítése vagy a követelés összegének az adóson történt behajtása folytán befejeződött, a végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per indítása fogalmilag kizárt.

Ha az adós az ellene elrendelt bírósági végrehajtást sérelmesnek tartja, a Pp.366.§-ának megfelelően elsősorban a „nemperes” végrehajtási eljárás keretében kérheti a végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, mégpedig a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 41.§-a és 56.§-a szerint. Ha a végrehajtás megszüntetésére (korlátozására) a végrehajtási eljárás keretében nincs lehetőség, az adós végrehajtás megszüntetési, illetőleg korlátozási pert indíthat, a végrehajtást kérő ellen.

A felperes kereseti kérelmében az ellene elrendelt végrehajtás megszüntetését kérte a bíróságtól, kereseti kérelmének jogszabályi alapjaként a Pp.369.§ a) pontját jelölve meg. Mivel a végrehajtás a keresetlevél benyújtását megelőzően befejeződött, nem tévedtek a perben eljáró bíróságok amikor rámutattak, hogy a felperes már nem „adós”, a Pp.366.§-ában a perindítás feltételeként előírt pozíciója a végrehajtási eljárás befejeződésével megszűnt, ezért nem jogosult a végrehajtás megszüntetési (korlátozási) per megindítására.

Hangsúlyozta a Kúria, hogy – a felperes felülvizsgálati érvelésével ellentétben – érvényesültek az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Róma, 1950. november 4.) 6. Cikkében foglaltak, amelyek szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában. A felperes nem volt elzárva annak lehetőségétől, hogy az általa sérelmesnek tartott bírósági végrehajtás megszüntetése iránt pert kezdeményezzen, viszont ezt elkésztette meg akkor, amikor már a végrehajtási eljárás befejeződött.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztoivits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.